ఆగస్టు 2010

శ్రీఅరవిందుల సందేశము

అఖిల

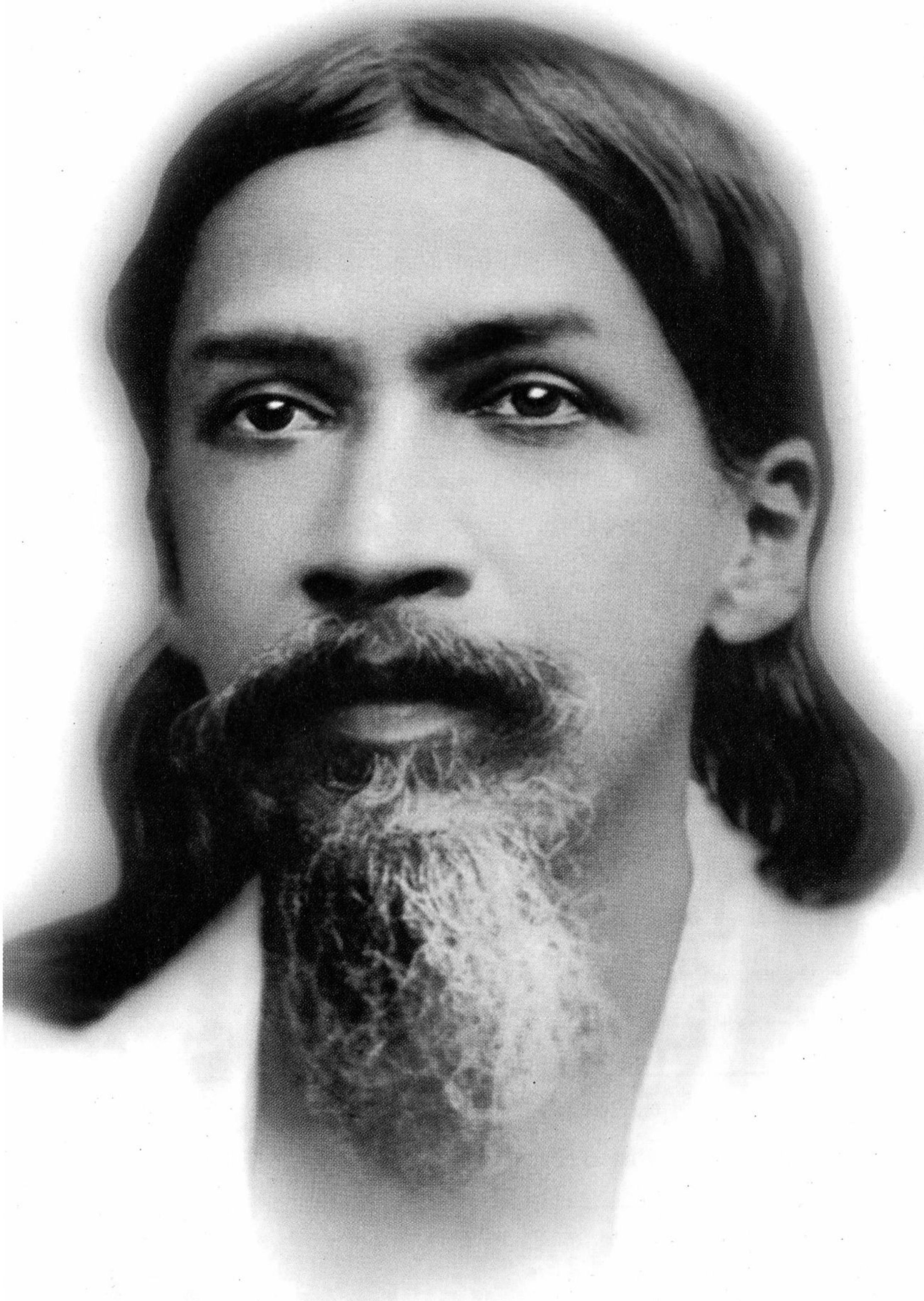
అఖిల భారత పత్రిక

విషయసూచిక

మొదటి భాగము

రెండవ భాగము

"నీ వహో! జడశిల నుంచి మేధోశిఖరానికి అధిరోహించావు.
అజ్ఞాత అలౌకిక అత్యున్నతాగ్రాలకు ఇక మరి మరలు."

శ్రీఅరవిందుల సందేశము

పరిచయం

ప్రకృతిలో జరుగుతున్న పరిణామంలోని ఆరోహణా క్రమంలో రాతి నుంచి వృక్షం, వృక్షం నుంచి జంతువు, జంతువు నుంచి మనిషి వచ్చాడు. ఈ పరిణామక్రమంలో మనిషి దశే చిట్టచివరిదని, ఇదే శిఖరాయమానమని, ఈ భూమి మీద మనను మించి ఉన్నతమైనది ఏదీ లేదని మనిషి భావిస్తున్నాడు. కాని అది పొరపాటు. అతని శారీరక స్వభావపరంగా అతను దాదాపు పూర్తిగా పశుప్రాయుడే. అతను ఆలోచించగల, మాట్లాడగల పశువే. అతని ప్రాపంచిక అలవాట్లలో, సహజాతాలలో అతను ఇంకా పశువుగానే ఉన్నాడు. ఈ అసంపూర్తి ఫలితంతో, నిస్సందేహంగా ప్రకృతి సంతృప్తి చెందదు. జంతువుకి — మనిషికి తేడా ఏ విధంగానో — అదే విధంగా మనిషికి — అతిమానసజీవికి అంతే తేడా ఉంది. అతిమానసజీవి బాహ్యంగా మనిషి రూపాన్ని పోలి ఉన్నా, అతని చైతన్యం, అజ్ఞానానికి బానిసగా ఉన్న మానసికచైతన్యాన్ని దాటి, సుదూరంగా అత్యంత ఉన్నతాలలోకి ఎదిగి ఉంటుంది. అటువంటి అతిమానసజీవిని మనిషి నుంచి తీసుకునిరావాలని ప్రకృతి కృషిచేస్తోంది.

ఈ సత్యాన్ని మనుష్యులకు బోధించుటకు శ్రీఅరవిందులు ఈ భూమి మీద కొచ్చారు. మానసికచైతన్యంకల మనిషి మధ్యంతరజీవి మాత్రమేనని శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు. సామరస్యంగా, సౌందర్యవంతంగా, సంతోషంగా, పూర్తి స్పృహతో జీవితాన్ని జీవించగల ఒక కొత్త చైతన్యాన్ని, సత్యచైతన్యాన్ని మనిషి పొందటము సాధ్యమేనని శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు. దానిని వారు 'అతిమానసము' అని పిలిచారు.

*

ఈ అతిమానసము తనలో స్థిరపరచుకొనుటకు, తనను ఆశ్రయించినవారు దానిని సాక్షాత్కరింపచేసుకునే విధంగా వారికి సహకరించుటకు శ్రీఅరవిందులు తన జీవితకాలాన్నంతా వెచ్చించారు.

*

శ్రీఅరవిందుల యొక్క ఈ పని — భూరూపాంతరీకరణ పరివర్తనలో సాటిలేనిది. నిరుపమానమైనది.

*

శ్రీఅరవిందులు ప్రపంచచరిత్రలో ఒక సిద్ధాంతబోధనకు, అతీంద్రియజ్ఞానానికి ప్రాతినిధ్యం వహించేవారుగా కాని వచ్చినవారు కారు. ఇది (అతిమానసశక్తి) ప్రత్యక్షంగా ఆ పరమాత్మ నుంచి వచ్చిన నిర్ణయాత్మక క్రియాశక్తి.

*

అతిమానసమైన ఒక కొత్తజాతి, కొత్త ప్రపంచం అభివ్యక్తమవుతుందని ప్రకటించుటకు శ్రీఅరవిందులు విశ్వేశ్వరుని నుంచి ఈ భూమి మీద కొచ్చారు.

*

మనోహరమైన భవిష్యత్ ప్రపంచాన్ని తప్పనిసరిగా సాక్షాత్కరింపచేసుకొనమని ప్రపంచానికి చెప్పుటకు శ్రీఅరవిందులు వచ్చారు.

ఒక ఆశను ఆయన కలిగించలేదు. ఉజ్జ్వలమైన దృఢవిశ్వాసాన్ని ఇచ్చారు. ఆ వైపుగా ప్రపంచం కదులుతోంది.

ఈ ప్రపంచం యాదృచ్ఛికమైన, దురదృష్టకరమైన సంఘటన కాదు. ఇది అద్భుతమైంది. అది తనను తాను ప్రకటించుకునే దిశగా ముందుకు సాగుతోంది.

సంతృప్తికరమైన సుందర భవిష్యత్ మీద దృఢవిశ్వాసం ఈ ప్రపంచానికి అవసరం. అందుకు శ్రీఅరవిందులు హామీ ఇచ్చారు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: సిద్ధులగారి త్రివేణి

జీవితం ఒక భ్రాంతి కాదు

జీవితం యాదృచ్ఛికం కాదు. క్రమరహితంగా కావింపబడని సృష్టి కాదు. నిర్లక్ష్యంగా క్రమరహితంగా జరిగిన సంఘటన కాదు. అది రహస్యంగా పరిపూర్ణంగా వున్న దివ్యసన్నిధి, తనంత తానే తనలో నిక్షిప్త దివ్యవాక్కుని తనతో తీసుకుపోతున్నది.

జీవితం ఒక గుడ్డి యంత్రం కాదు. ఒక ప్రయోజనం కాని, లక్ష్యం కాని లేకుండా ఎలాగో వచ్చి ప్రారంభమయిన ఉద్దేశరహిత చలనం కాదు. క్రమక్రమ వికసనంతో యింకా పూర్తిగా వికసించని సృష్టి ప్రత్యక్ష క్రమవిధానంలో అభివ్యక్తమైన అంతర్నిహిత దివ్యవాస్తవం.

జీవితం ఒక భ్రాంతి కాదు. నిష్కారణమైన మాయ కాదు. అనవసరమైన

అస్తిత్వము కాదు. అసలు అస్తిత్వమనేదే లేక, అలా ఉన్నట్లు అగుపించే భ్రాంతి కాదు. ఈ అద్భుతమైన విశ్వం తనకు తానే అభివ్యక్తమయిన మహత్తర దివ్యవాస్తవం.

*

కంటికి కనబడే సృష్టి అంతా శాశ్వతుని యొక్క కథావృత్తాంతం కాదు. అది ఆయన యొక్క వైభవోపేతమైన, ఎప్పటికీ వాడని ముఖము, శరీరము. అది తన ఆనందచైతన్య దీప్తి, శక్తి.

*

మనం పూజించే భగవంతుడు విశ్వానికి అతీతంగా వుండే దివ్యవాస్తవాన్ని సుదూరంలో వుండి శాసించేవాడు మాత్రమే కాదు. మన యెదుటనున్న, మనకి అత్యంత సమీపంలో వున్న దృశ్యప్రపంచమంతా సగం ముసుగులో వున్నది. జీవితమన్నది అపరిపూర్ణ దివ్యదృశ్య రంగం. ఇక్కడ యీ భూమీమ్మద, జీవితంలో, శరీరంలో ఇక్కడ మాత్రమే (ఇహైవ) అన్న ఉపనిషద్వాక్య ప్రకారం ఆ వాస్తవం యిక్కడే వున్నదానిని, ఆ ముసుగు తొలగించి పరిపూర్ణ దివ్యసాక్షాత్కారం పొందవలసింది మనమే. ఈ భూమీమ్మదే మనం, సర్వాతిశయ, మహత్తర అతీత కాంతిని, మధుర సత్యాన్ని మన చైతన్యానికి వాస్తవం కావించాలి, సాధించాలి. ఇక్కడే పొందాలి. ఎంత వీలైతే అంతగా ప్రకటించాలి.

*

తెలుసుకోవడానికి, తనంతట తాను కృతకృత్యుడు కావడానికి బుద్ధి, ప్రాణం, శరీర రూపాలలో అభివృద్ధిచెందుతు వికసించే ఆధ్యాత్మికశక్తియే మానవుడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

పృథ్వి చిక్కు ప్రశ్నకి కీలక పరిష్కారం

(అంతర్లీన పరమాత్మ క్రమావిష్కారం)

ఈ నిశ్చేతనా పదార్థతత్వంలో అంతర్లీనమై, రహస్యంగా ఉన్న అతీతమానస చైతన్యస్ఫూర్తియే ఈ వ్యక్తమైన దృశ్యప్రపంచానికి కారణం. ఈ పృథ్వి యొక్క చిక్కుప్రశ్నకి కీలకమైన పరిష్కారం. క్రమంగా పరిణామం చెందే రహస్య అపరిమిత చైతన్యం ఒకటి, పైకి జడంగా కనిపిస్తూ అగోచరమైన (అత్యంత సూక్ష్మమైన) ప్రకృతి యొక్క స్వయంచోదకశక్తి ఒకటి. ఆ గొప్ప దైవం స్వయంగా కోరుకున్న ఆవాసం పృథ్వి. ఈ అంధకారంలో బందిఖానా లాంటి పృథ్వీజీవితాన్ని ఓ అద్భుతమైన దివ్యసౌధంగా స్వర్గానికి చేర్చగల కోవెలగా మార్చాలన్న అనాది సంకల్పమే పరిణామరహస్యం.

*

పరిణామం అన్నది పురోగమించే ఆత్మ యొక్క క్రమవికాసం. పదార్థచైతన్యం యొక్క స్థూలతత్వం నుంచి, ఈ వ్యక్తమైన మృగప్రాయమైన అస్తిత్వం నుంచి, క్రమంగా ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని పొంది వికసించడం.

*

పరిణామం యొక్క నిజమైన సారాంశం మరింత సౌష్టవమైన శరీరాభివృద్ధి పొందడం కాదు, లేదా మరింత సమర్థవంతమైన జీవితాన్ని పొందడం కాదు. ఇవి కేవలం సాధనాసామగ్రి, బాహ్యపరిస్థితులు మాత్రమే. పరిణామం పదార్థంలో జోగుతూ నడుస్తున్న (నిద్రాణమైన) చైతన్యం మేల్కోడానికి చేసే ప్రయాస, స్వేచ్ఛ కోసం పడే ఆరాటం, తనని తాను తెల్సుకుని, ఆ అనంత సంభావ్యతలకు విస్తృతంగా, తుదివరకూ, చిట్టచివరి అంతస్థులకు ఎదగాలన్న నిరంతర తపన, ఆకాంక్ష. పరిణామం రహస్యంగా ఉన్న ఆత్మయొక్క క్రమవికాసానికి స్వేచ్ఛకు, స్వీయ అభివ్యక్తికి చేసే ప్రయత్నం. ఆత్మ తన క్రమవికాసానికి, దివ్యత్వానికి, నిజతత్వానికి ఎదగడం.

ఈ పరిణామం యొక్క అంతిమ లక్ష్యం మానసికజీవి మనిషి కాదు. ఇది పరిణామం ఆశించే అంతిమ విలువ కాదు, లేదా అత్యంత ఉన్నతమైన చివరి అంతరార్థమూ కాదు. ప్రస్తుతం మానవుడు అసంపూర్ణత్వంతో ఉన్న అల్పజీవి.

ఈ ప్రకృతి పడే శ్రమకు అతడు మాత్రం తుది ఫలితం కాదు. మకుటాయమానంగా నిలిచి ఉండటానికి, ఇంకా అల్పుడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సత్యవాణి

పృథ్వీ పరిణామంలో తదుపరి సోపానం

ఈ సృష్టి బాహ్యరూపాల వెనుక ఏకైక, శాశ్వత మహాసత్యం ఉంది. అదే దివ్యచైతన్యం, అదే పరమాత్మ. అదే దివ్య అస్తిత్వం. ఈ అద్భుత సత్యాన్ని ప్రవచించిన వేదద్రష్టల ప్రబోధం నుంచే శ్రీఅరవిందుల దివ్య ప్రబోధం కూడా ప్రారంభమవుతుంది. సమస్త జీవులు ఏకైక పరమాత్మలో ఒక్కటిగా సమైక్యమై ఉంటారు. కాని చైతన్యంలో వేర్పాటు కల్గినందున, మనఃప్రాణ, శరీరాలకు ఆత్మను గూర్చి తెలియకపోవడం వల్ల, అజ్ఞానంతో వారు వేరైనట్లుగా ఉంటారు. ఈ అడ్డుతెరను తొలగించే సాధన ఒకటి వుంది. మనలోని, అందరిలోని, ఆత్మను, దివ్యత్వ మహత్వాన్ని సిద్ధింపచేసుకోవటం సాధ్యమే — ఒకరకమైన మానసిక విజ్ఞానినంతో కూడిక క్రమశిక్షణ వల్ల.

ఈ ఏకైకము, దివ్యచైతన్యము భౌతికపదార్థంలో నిబిడీకృతమై వుంది. అంతర్లీనమై భాసిస్తోంది. పరిణామం ద్వారా అది తనను తాను విముక్తం చేసుకొంటుంది. చైతన్యం నిశ్చేతనగా కనిపిస్తోంది. నిశ్చేతనగా మారిన పిమ్మట మరింత ఉన్నతంగా ఎదగడానికి స్వీయప్రయత్నం సాగుతోంది. అదే సమయంలో మరింత విస్తృతమై, మరింత పరిపూర్ణత్వ శిఖరాల వైపు వికాసంచెందుతోంది. చైతన్య విముక్త దశలలో ప్రాణం తొలి సోపానం. మనస్సు రెండవది. పరిణామం మనస్సుతో ఆగడం లేదు. మరింత మహనీయమైన, ఆత్మిక, అతిమానస చైతన్యంలోకి విడుదలకై నిరీక్షిస్తోంది.

అతిమనస్సు, దివ్య ఆత్మ — ఇవి పరిణామంలో తదుపరి సోపానం. చైతన్యమయ పురుషునిలో అధిష్ఠించిన మహాచిచ్ఛక్తి అది (Supermind). అప్పుడు మాత్రమే సృష్టి సర్వత్రా అంతర్నిక్షిప్తమై యున్న మహా దివ్యత్వం సంపూర్ణంగా తనను

తాను విముక్తం చేసుకుంటుంది. అప్పుడు జీవితం దివ్య పరిపూర్ణత్వాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

విషణ్ణ మానవ జీవన ధ్యేయం

మనిషి జన్మ పరిణామం ఒక సంధి దశలో ఉన్నది. అది అంతిమ ఫలావస్థ కాదు. అతనికి పైన – అతనిలో ఊర్ధ్వారోహణ చేయటానికి అనుగుణమైన దేదీప్యమాన మానసం ఒకటి ఉన్నది. అదే అతిమానస దశ.

సృష్టి పరిణామంలో మానవజన్మ కదే ఫలావస్థ. అదే మన లక్ష్యం. ఈ బాధామయ జీవితానికి మనసత్య కామన కదే చరమావస్థ. అది అవశ్యం కావాలి – తప్పక జరుగవలసినది. ఎందుకంటే మన చేతనలో గుప్తంగా నున్న సంకల్పబీజం – సృష్టి పరిణామగత తర్కం.

మనిషి మనస్సన్న పంజరంలో చిలుకలాగా ఉన్నాడు. అది అపరిపూర్ణ సంధిగ్ధ దశ. అతని శారీరక చేతన పరిపూర్ణం కాదు. పరా మానవదశ అలా కాదు. అతని చేతన శరీరాన్ని స్వతంత్రంగా, స్వేచ్ఛగా వినియోగించుకొంటుంది. దివ్యశక్తుల క్రీడకది చాలా అనుగుణంగా మసలుకొంటుంది. ఆ శక్తుల కది దృఢమైన ఆధారం. కాంతిమయ సాధనం. దివ్యశక్తులు పదార్థ జగత్తులో చేయవలసిన కార్యాల కది క్రీడాంగణం.

అతిమానసం స్వతః అనంత ప్రజ్ఞాపాలనలో విహరించగలదు. దివ్యసంకల్పాని కది పెన్నిధి. దాని మూలంలో క్రియావంతమైన చేతనాశక్తి ఉన్నది. అది దివ్యవిజ్ఞానరాశియైన సృష్టికర్తకు సంబంధించినది. అతిమానసావస్థ తన సహజమైన ఉన్నతదశకు మెట్లపై ఎక్కటం కాదు. మానవౌన్నత్యాని కది చిటారుకొమ్మ కాదు. జ్ఞాన-శక్తి-ప్రజ్ఞ-సంకల్పం-శీలం-ప్రతిభ-క్రియాచేతన. ....పరిశుద్ధ-పరిపూర్ణాదుల శ్రేష్ఠ దశా కాదు. మరేదంటే ఆ పరాచేతన – మానసిక మానవస్థితి కలీతమైన బృహత్ చైతన్యం. అది ఊర్ధ్వచేతన కంటె అతీతం. ఇది మానవస్వభావానుగుణస్థితి మాత్రమే.

మనిషి గొప్పతనం తానున్న స్థితిలో లేదు. పెరగవలసిన దశలో ఉన్నది. అతని మహత్త్వం గుప్తసంకేత స్థలం — రహస్యశిల్పశాల. అదొక కర్మాగారమనుకొంటె అందులో ఒక మహాశిల్పి, తాను మలచబోయే అతిమానసచేతన అన్న శిల్పం తయారౌతుంది. ఇదే ఆ శిల్పశాల.

ఈ స్థితి క్రింది లోకానికి చెందినది కాదు. ఒక మహోజ్వల దివ్యచైతన్యావస్థను సిద్ధింపచేసే దివ్యజ్ఞాననిధియైన శిల్పి చేతిలో మట్టిబొమ్మ. ఈ ఊర్ధ్వగమనంలో ఆ మహాశిల్పి కతడు అనుకూలంగా ఉండాలి, సంకల్పించాలి. ఆ మహాసంకల్పానుగుణంగా ప్రవర్తించాలి. ఆలోచించాలి. ఈ దృష్టి లేకపోతే మట్టిమనిషి బంగారుమనిషి కాలేడు. అసంపూర్ణ మానవుడు పరిపూర్ణుడు కాలేడు. అతని సంకల్పం ఆ మహా అతిమానసశిల్పికి ప్రతిధ్వనియైన భూదేవి పిలుపు.

ఈ పిలుపునకా పరమచైతన్యం సమాధానంగా స్పందిస్తుంది. ఆ పవిత్ర ఘడియ దివ్యలక్షణం ఆ మహాకాంతిమయపరిణతికి నిత్యం సిద్ధంగానే ఉంటుంది.

ఈ జగత్సర్వస్వం భగవంతునిలోనే కదిలే పెద్ద కదలిక — మహాగతి. మనమా దివ్యచేతన లోని కేంద్రాలము — గ్రంధులం. ఇవి ఆ పరమేశ్వర మహాగతికి దాసోహం కావటం. ఈ విశ్వమా పరమాత్మ ఆనందావర్తం. ఒక శివతాండవం. అతడే ఉన్నది — ఆనందం, స్వేచ్ఛా, పరిపూర్ణశక్తిగా ఉన్నాడు. మనమో అతని క్రీడలో సఖులు, చెలికాండ్రము. కృష్ణసఖులమైన గోపాలకులం మాత్రమే. ఈ జగత్తు ఒక సూత్రం. ఒక ఛందోవలయం — ప్రహేళికాజాలం. అవన్నీ అతనినే వ్యక్తీకరిస్తూ ఉన్నవి. ఎక్కడ ఉండటం? అతని మహాచైతన్యంలోనే. అంటే వాటికి మట్టినేల ఆధారం కాదు. మనం లోపల ఆ మహాచైతన్యమౌతూనే బాహిరముగా ఆ సూత్రం — ఛందోగతిలో స్వరాలు — ప్రతీకలుగా ఉంటున్నాం. కాబట్టి మనమాతని క్రీడను కొనసాగించాలి. అతని క్రీడలో భాగస్వాములం కావాలి. అతని గణితసూత్రాలను విప్పుకోవాలి. అతని స్వర సంగతులలో స్వరం కావాలి. అతని సృష్టికి దోహదకారులం కావాలి. ఇదే వానికి మనం సహవాసులమంటే. ఇదే మన ఆనందం — పూర్ణకామన, ఈ లక్ష్యం దృష్ట్యా విశ్వాన్ని పరిణమింపచేయాలి — ఆ మహాక్రీడలో పాల్గొనడమే విశ్వగతికి దోహదం చేయటమంటే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

మానవాతీత పురుషుడు కావడం — భగవత్తత్వాన్ని ప్రసరించే సంపూర్ణ పాత్రగా మారడం — ఇదే నీ పని. నీ సత్త్వలక్ష్యం. ఇందుకోసమే నీ విక్కడికి వచ్చావు. మిగతా అంతా నిన్ను నువ్వు సన్నద్ధం కావించుకోవడం లేదా ఆ మార్గంలో ఆనందాన్ని పొందడం లేదా ఆ లక్ష్యాన్నుండి పతనం కావడం మాత్రమే. నీ గమ్యం, నీ లక్ష్యం ఇవే. ఆ పయనంలోని శక్తి, ఆనందాలు కావు. నీ సత్త్వ విశిష్టత, సంతోషం అంతా నీ గమ్యపు ఆనందంలోనే ఉంది. నిన్ను గమ్యానికి చేర్చేది నీతోనే ఉండటం వల్లా నీ శిఖరాలను నువ్వే అధిగమించేందుకు వీలుగా ఆరోహణాశక్తినీ నీకు ప్రసాదించడం వల్లా, నీకు మార్గంలో ఆనందం లభిస్తున్నది.

నీ కొక నిర్దేశిత కర్తవ్యం అనేది ఉంటే అది ఇదే. నీ లక్ష్యం ఏది అంటే ఇదే. సంతోషం కావాలంటే ఇంతకు మించింది లేదు. మిగతా అన్ని ఆనందాలు విచ్ఛిన్నమయ్యేవే లేదా పరిమితమైనవే. చెప్పాలంటే అవి అన్నీ స్వప్న సుషుప్తి, ఏమరుపాటు లాంటివి. కాని ఇది మాత్రం నీ సంపూర్ణ సత్త్వపు ఆనందం. నీ సత్త్వం ఏదంటే ఇదే. ఇదే నీ దివ్యత్వం. మిగతా అంతా చ్ఛిన్నమయ్యేదే. లేదా దాని వికృతరూపమే. నవ్వు అన్వేషించే దివ్యసత్యం ఇదే. నీ ముందు దీన్ని ఉంచుకో. అన్ని విషయాల్లో దీనికి విధేయుడుగా ఉండు.

తెరలోంచి చూస్తూ తెరనే ముఖమని భ్రమించేవారు నీ లక్ష్యం నిన్ను నీవు ఆవిష్కరించుకోవడమని, స్వాభావికంగా మనిషి తనను తాను అధిగమించడం అనీ చెప్పటం ఉచితమైనదే. ఇది నిజంగా అతని స్వభావమే. నిజంగా తనను తాను అధిగమించుకోవడమనేదే దివ్యలక్ష్యం.

మేలుకో — నిన్ను నీవు అధిగమించు — నిన్ను నీవు ఆవిష్కరించుకో. నీవు మనిషివి కదా. మనిషి పూర్తి స్వభావం తన పరిధిని తానధిగమించిపోవడం మొదట మనిషి పశుప్రాయుడు. తర్వాత ఆ స్థితిని అధిగమించాడు. ఆలోచనాపరుడు, నేర్పరి, సత్యాన్వేషకుడు, అయాడు. ఆలోచనాపరుడుని మించి జ్ఞానద్రష్ట కావాలి. నేర్పరిగానే గాక అంతకు మించి సృష్టికర్త, సృష్టిభర్త కావాలి. సత్యాన్వేషకుని మించిపోవాలి. అన్ని ఆనందాలనూ, సౌందర్యాలనూ ఆనందించాలి. మనిషి భౌతికంగా ఉన్నపుడు శాశ్వత పదార్థాన్ని అన్వేషిస్తాడు. ప్రాణికంగా ఉండి తన సత్త్వపు

అతీతశక్తిని, అజరామర జీవనాన్ని అన్వేషిస్తాడు. జ్ఞానాన్ని మేధస్సుకు పరిచితం చేసి సాక్షికజ్ఞానం కలిగి ఉన్నప్పుడు, సంపూర్ణ ప్రకాశాన్నీ, సంపూర్ణ దృష్టినీ అన్వేషిస్తాడు.

వీటిని పొందడమే అతిమానస పురుషుడు కావడం. మనస్సు నుంచి అతిమానసం వైపు జాగృతం కావడం. దివ్యమానసం, దివ్యజ్ఞానం లేదా అతిమానసం — ఏ పేరుతో పిలిచినా అదే దివ్యసంకల్పం, దివ్యచైతన్యాల శక్తీ, ప్రకాశం.

పరమాత్మ అతిమానసంతో దర్శించి ప్రపంచాల్లో తనను తాను సృష్టించుకొన్నాడు. అందులో జీవిస్తూ, దాన్నే నియంత్రిస్తున్నాడు. ఈ అతిమానసంతోనే అతను స్వరాట్ సామ్రాట్, స్వయంపోషకుడు, సర్వపాలకుడూ అయ్యాడు.

అతిమానసమే అతిమానసవ్యక్తి. కాబట్టి మనసును అధిగమించడమే ప్రముఖమైన స్థితి.

అతిమానస మానవుడు కావడం అంటే దివ్యజీవనాన్ని గడపడం, దైవం కావడం. దైవాలంటే దైవీశక్తులు. మానవత్వంలో దైవీశక్తి రావాలి.

దివ్యజీవనాన్ని గడపడం, పరమాత్మ చైతన్యాన్ని, బ్రహ్మానందాన్నీ, సంకల్పాన్నీ, జ్ఞానాన్నీ నీలో ఆవహించుకోవడం, నీతో వినోదించడం, నీ ద్వారా ప్రసరించడం — ఇదే పరమార్థం.

ఇదే పర్వతశిఖరంపై నీ రూపాంతరం. అంటే నీలో పరమాత్మను ఆవిష్కరించడం — సర్వత్రా అతన్ని దర్శించడం. ఆయన సత్త్వంలో జీవించడం, ఆయన ప్రకాశంలో ప్రకాశించడం, ఆయన శక్తితో ప్రవర్తించడం, బ్రహ్మానందంలో తరించడం. ఆ అగ్ని, ఆ సూర్యుడు, ఆ సముద్రం కావడం. ఆ ఆనందం, ఆ ఔన్నత్యం, ఆ సౌందర్యం కావడం.

దీన్ని నీవు సాక్షికంగా సాధించినా, అతిమానుషత్వం వైపు నీకిది మొదటి మెట్టు సాధించటం అవుతుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఆచార్య. యమ్. రాజగోపాలాచార్య

పాత యోగం — కొత్త గమ్యం

(తన సోదరుడు బరీన్‌కు 1920 ప్రాంతంలో, బెంగాలీ భాషలో శ్రీఅరవిందులు వ్రాసిన లేఖ నుంచి గ్రహించబడినది)

దేనితో ప్రారంభించా నేను, 'లేలే' ఇచ్చినదేమిటి నాకు, ఏమి చేసా నేను జైల్లో — అదంతా — వెదుకులాట, 'దారి' కొరకు, చుట్టూ తిరుగుట — ఇక్కడికి, అక్కడికి చూస్తూ, తాకుతూ, పట్టుకుంటూ, ఉపయోగిస్తూ, పరీక్షిస్తూ — దీనిని, దానిని — పాత పాక్షికయోగాలన్నిటినీ — కొంచెం ఇంచుమించుగా — ఒకదాని సంపూర్ణానుభవం పొందడం, దానిని వదలి వేరొకదాని నన్వేషించడం — ఇలా. తర్వాత — ఎప్పుడైతే నేను పాండిచ్చేరి వచ్చానో, అప్పుడే ఆ అనిశ్చితస్థితి తొలగింది. 'అంతర్యామి', 'విశ్వగురువు' నాకు చూపారు నా దారిని — సంపూర్ణంగా — దాని పూర్తి సిద్ధాంతంతో.

పాతయోగంలో లోపమేమిటంటే — అది — బుద్ధిని, దాని తర్కాన్ని తెల్సుకుని, ఆత్మను తెల్సుకున్నాక, బుద్ధి పొందే ఆత్మానుభవంలో సంతృప్తి చెందింది. కాని, బుద్ధి, అఖండునిలో కొద్ది భాగాన్ని మాత్రమే గ్రహించగలదు. అనంతుని పూర్తిగా గ్రహించలేదు. బుద్ధి, అనంతుని పొందే మార్గమేమంటే — సమాధిలో పారవశ్యస్థితి ద్వారా, మోక్షంలో స్వేచ్ఛాస్థితి ద్వారా, నిర్వాణంలో ఏదీ మిగలనిస్థితి ద్వారా; ఇలా చెప్పొచ్చు. దానికి ఏ ఇతర మార్గాం లేదు. ఇక్కడా, అక్కడా, ఎవరో ఒకరికి, నిజంగా, ఏ విశేషణాలు లేని — విముక్తి లభించి ఉండవచ్చు. కాని దాని వల్ల లాభం ఏముంది? ఆత్మ లేదా దైవం, ఎప్పుడూ అక్కడే ఉంది. దైవం మనిషిని కోరేదేమంటే, — ఇక్కడే, వ్యక్తిలోను, సమిష్టిలోను, భగవంతుని పొంది, వాని రూపాలుగా ఉండమని; జీవితంలో భగవంతుని పొందమని. పాతయోగ వ్యవస్థలు ఆత్మను (భగవంతుని), జీవితాన్ని సమన్వయం చేసి ఐక్యం చేయలేకపోయాయి. అవి ప్రపంచాన్ని ఒక మిధ్య లేదా భగవంతుని తాత్కాలిక క్రీడగా భావించాయి. ఫలితంగా జీవితం శక్తిహీనమయింది. దేశం పతనమైంది. కొద్దిమంది విరాగులు, సన్యాసులు, పవిత్రమూర్తులు, సిద్ధులు, ముక్తి పొంది — కొద్దిమంది భక్తులు, పారవశ్యంతో, దైవం మత్తులో ఆనందతాండవం చేసి — మిగిలిన జాతి అంతా, జీవితం, తెలివిలేకుండా — జడత్వం, చీకటి లోతులలో మునిగిపోతే — అది ఏ

రకమైన ఆధ్యాత్మిక పరిపక్వత అవుతుంది? మొదట బుద్ధి స్థాయిలో ప్రతి ఒక్కరు, పాక్షిక అనుభవాలు పొందాలి; అతని బుద్ధి కాంతివంతమవాలి, ఆధ్యాత్మికకాంతితో, ఆధ్యాత్మికానంద వెల్లువ అతని బుద్ధిపై ప్రవహించాలి. తర్వాతే ఊర్ధ్వదిశగా పురోగమనం. ఈ విధంగా, పైకి — అతిమానసస్థాయి వరకు, ఆరోహణ జరిగితేనే తప్ప — ప్రపంచ అస్తిత్వం యొక్క తుదిరహస్యం, తెల్సుకునే అవకాశం లేదు; అది పరిష్కరింపబడదు. అక్కడ — అతిమానసస్థాయి వద్ద — ఆత్మ, ప్రపంచము; ఆత్మ, జీవితం — అనే ద్వంద్వాలతో కూడిన అవిద్య — విశ్వవ్యాప్త అవిద్య — నిర్మూలింపబడ్తుంది. అప్పుడీ ప్రపంచాన్ని, ఎంత మాత్రము, 'మిథ్య' గా చూసే అవకాశం ఉండదు. ఈ ప్రపంచం — భగవంతుని నిరంతర క్రీడ, ఆత్మ యొక్క నిరంతర వ్యక్తీకరణం.

*

పాతకాలపు సంప్రదాయాలు — వాటి స్థానంలో అవి గొప్పవే చాలా గొప్పవే. కాని వాటిని మనం — కేవలం అలానే తిరిగి ఎందుకు చేస్తుండాలి; అంతకంటె కొంత ముందుకు ఎందుకు పోకూడదు? భూమిపై మానవ ఎరుక యొక్క ఆధ్యాత్మికాభివృద్ధిలో — అత్యున్నత గతాన్ని అంతకన్న ఉన్నతతమమైన భవిష్యతున్తు అనుసరిస్తూ పురోగమించాలి.

ఇతర యోగాలన్నీ ఈ జీవితాన్ని 'మిథ్య' లేదా మారుతుండే 'దశ' గా భావించాయి. అతిమానసయోగం మాత్రమే జీవితాన్ని దైవంతో సృష్టింపబడినట్లు భావిస్తుంది. జీవితం యొక్క, దేహం యొక్క, సఫలత, సంతృప్తే లక్ష్యంగా — తాను (దైవం) వానిలో క్రమంగా ప్రగతిమార్గంలో అభివ్యక్తమవడానికి. దివ్యత్వమును ఎరుకపర్చుకోవటమే అతిమానసం. దాని అవతరణలో అది ఏం తెస్తుందంటే — జీవితం యొక్క సంపూర్ణ సత్యాన్ని. ద్రవ్యంలో సంపూర్ణ సత్యచేతనను. దేహం, జీవితం పొందగల అత్యున్నత ఆనందం — ప్రాణికబుద్ధి, లేదా నరములు, కణముల యొక్క స్వల్పవ్యవధి ఉద్రేకమే. ఇది పరిమితము, అపరిపక్వము, త్వరగా పోవునది. కాని, అతిమానస మార్పులో — అన్ని కణములు, నరములు, జీవశక్తులు, రూపుదాల్చిన బుద్ధి యొక్క శక్తులు — ఇవన్నీ వేయిరెట్లు ఆనందంతో నింపబడ్తాయి. ఆ ఆనందస్థాయి వర్ణనాతీతము, త్వరగా పోయేది కాదు. అతిమానసప్రేమ అంటే — గాఢ ఐక్యత — ఆత్మలో ఆత్మ, బుద్ధితో బుద్ధి, జీవితంతో జీవితం — భౌతికంగా

ఏకత్వానుభవంతో కూడిన, సంపూర్ణ శరీర ఎరుక యొక్క వెల్లువ — శరీర అన్ని భాగాల్లో, కణాల్లో, ప్రియుని ఉనికి అనుభూతిచెందడం — ఇలా — ఎంతైన చెప్పొచ్చు. ప్రస్తుతానికిది చాలు.

*

పూర్ణయోగమంటే ఏమిటి? భగవంతుని సంపూర్ణంగా పొందడానికి, ఆత్మానుభూతి సంపూర్ణంగా పొందడానికి, మన సత్తా మరియు ఎరుక, సంపూర్ణ సఫలత పొందడానికి, మన నైజం సంపూర్ణంగా పరివర్తన చెందడానికి, ఇంకా ఇందులో ఇమిడి ఉన్నది — ఇదే ఆ మార్గం. జీవితం యొక్క సంపూర్ణ పరిపక్వత, ఇక్కడే — కాలాతీత పరిపక్వత వేరే చోటికి పోయి పొందేది కాదు. ఇదే — ఆ లక్ష్యం: దీనిని పొందే పద్ధతిలో కూడ అదే పూర్ణత్వం. ఎందుకంటే, లక్ష్యం యొక్క పూర్ణత్వం, పద్ధతిలో కూడ లేకపోతే, ఆ లక్ష్యం సాధింపబడదు. మన సత్తా, దాని నైజం, దాని అన్ని భాగాలు, పద్ధతులు, కదలికలు — అన్నీ — సంపూర్ణంగా మలుపు తిరగాలి, తెరుచుకోవాలి, ఆత్మార్పణ కావించుకోవాలి, తమ లక్ష్యం వైపు. మన బుద్ధి, ఇచ్ఛ, హృదయం, జీవితం, దేహం, మన బాహ్యాంతరాలు, లోలోపల అస్థిత్వం; మన అతి మానస, అంతరమానస, — అంతేకాక, మన చైతన్య భాగాలు, అన్నీ, తప్పనిసరిగా — వినియోగించబడాలి; సాధనాలు కావాలి ఈ లక్ష్యానికి, పరివర్తనకు, క్షేత్రం కావాలి. అంతే కాకుండా — మానవచైతన్యం, నైజం నుంచి దైవచైతన్యం, నైజం వైపుకు, వెలుగు వైపుకు అవన్నీ మారాలి. ఆ మార్పుకు భాగస్వాములు కావాలి. ఇదే పూర్ణయోగ తత్వం.

*

ఈ యోగం — సత్వము యొక్క పరివర్తన యోగం; దైవాన్ని లేదా అంతరాత్మను పొందే యోగం మాత్రమే కాదు. కాని ఆ పొందుట ఈ యోగానికి పునాది. అది లేకుండా, ఎట్టి పరివర్తన సాధ్యం కాదు. ఈ పరివర్తనలో నాల్గు అంశాలున్నాయి: 1) చైత్యపురుషసత్వము యొక్క ఉన్మీలనము, 2) అతీంద్రియశక్తి ద్వారా పయనం, 3) ఆధ్యాత్మిక విముక్తి, 4) అతిమానస పరిపూర్ణత. ఈ నాల్గింటిలో ఏ ఒక్కదానిని

సాధించలేకపోయినా, ఈ యోగం అసంపూర్ణంగా ఉంటుంది. చైత్యపురుష అంటే, నా అర్థం — అత్యంత లోలోపలి జీవాత్మ స్వభావం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

అతిమానసయోగానికి కీలక సూత్రం ఆత్మార్పణ

అతిమానసయోగ విధానంలో జీవాత్మ దైవాభిముఖంగా ఆరోహణ సాగించటం, దైవం భౌతికంలోనికి అవరోహించటం ఏకకాలంలో జరుగుతుంది. దివ్యచైతన్య దిశగా ఆరోహించాలంటే శారీరక, మానసిక ఆధ్యాత్మిక స్థాయిలలో విస్తృతము, కేంద్రీకృతము, నిరంతరము అయిన పరిపూర్ణ సత్యము యొక్క పిలుపు, ఆకాంక్ష నిత్యానంత దైవం దిశగా సాగాలి. ఇది ప్రవర్థమానం అవుతూ భౌతిక ప్రకృతిని లోబరుచుకున్ననాడు మాత్రమే భౌతికం అతిమానసంగా రూపాంతరీకరణ చెందుతుంది. ఉన్మీలనము, సమర్పణా భావము ఈ యోగానికి ప్రాతిపదికలు. అప్పుడే, ఉన్నత స్థరాలలో ఉంటూ ప్రచ్ఛన్నంగా, సర్వే సర్వత్రా ఆవరించియున్న దివ్యచేతనను గమనించటానికి, అందులో ప్రవేశించటానికి అవకాశం కలుగుతుంది. అర్ధచేతనము, నశ్వరము అయిన సత్వము మరో విధంగా దివ్యచేతనను సమీపించలేదు. ఇంతే గాక, దివ్యశక్తిని చేరినా అనంత కరుణామయి అయిన దివ్యమాత కరకమలాలలో లాలించబడేవరకూ తట్టుకోగల శారీరక, మానసిక దార్ఢ్యం కూడా సాధకునకు కావాలి.

ఇతర యోగాల విధానాలను ఈ యోగానికి లోబడియుండే విధంగా ఉపయోగించుకునే అవకాశం లేకపోలేదు. అలా అప్పుడప్పుడు జరిగింది కూడా. కాని ఈ యోగంయొక్క విశిష్ట నియమాలకు లోబడి ఉండకపోతే అవన్నీ నిరర్థకం అవుతాయి. అంతేగాక, ఆ యోగాలు అనివార్యమైనవి కూడా కాదు. ఏతా వాతా గ్రహించాల్సింది ఏమంటే కేవల శారీరక మానసిక పరిశ్రమ ద్వారా ఈ యోగాన్ని సాధించటానికి, కొనసాగించటానికి వీలుపడదు. దీనికి శ్రీమాత యొక్క సర్వోత్కృష్టమయిన అనుగ్రహం కావాలి. ఆమె మార్గం అతిమార్మికమైనది,

బాహ్యంగా సంక్లిష్టమైనది. అనుసరించటానికి వీలులేనంత సున్నితమైనది. మేధస్సుతో విశ్లేషించి సూత్రీకరించటానికి వీలులేనంత విస్తృతమైనది కూడా!

మానవుడు తన స్వయంకృషితో మాత్రమే తన స్వభావాన్ని అధిగమించలేడు. అయితే దివ్యసత్తను తనలో పనిచేయించుకోగల సామర్థ్యం మాత్రం అతనికి వున్నది. ఈ దివ్యచేతన మాత్రమే అతనిలో దివ్యత్వాన్ని నింపగలదు. సర్వోత్కృష్టమైన సాధకుడు ఆత్మార్పణ గావించుకోవటం ఈ యోగానికి కీలకసూత్రం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. ఆర్. యల్. నరశింహారావు

దివ్యమాత అభివ్యక్తీకరణ

దివ్యమాత, దివ్యచేతనాశక్తి — జగన్మాత

*

ఆదిపరాశక్తి, పరమేశ్వరియైన జగన్మాత సర్వలోకాలకు అతీతశక్తిగా నిలిచియున్నది. తన శాశ్వత చైతన్యములో పరమోత్కృష్ట దివ్యత్వమును ధరించి నిలబెట్టుకొనియున్నది. ఆమె ఒక్కరుగా ఇతరుల సహాయము అక్కరలేనిదై పరమోత్కృష్ట దివ్యత్వమును ధరించి నిలబెట్టుకొనియున్నది. వాక్కునకు అందని, సన్నిధిని నిలబెట్టుకొని రక్షించుచున్నది. విశ్వములో అభివ్యక్తము కావలసియున్న సత్యమును తనలో నిక్షిప్తమై దాగియున్న సత్యమును బహిర్గతముచేసి, తన అనంత చైతన్యమును వెలుగులోనికి తీసుకునివచ్చుచున్నది. పరమాత్మ ఆమెలో సర్వదా నిత్య సచ్చిదానందమయిగా అభివ్యక్తమై యున్నది. ఆమె ద్వారా లోకాలలో ఒక్కటే అయిన చైతన్యద్వయం, ఈశ్వరశక్తిగా, సూత్రద్వయం, పురుష-ప్రకృతిగా అభివ్యక్తమయి ఉన్నది. ఆమె వల్ల లోకాలలో, భూమికలలో, దేవతలలో, వారి శక్తులలో ఆకృతి పొంది యున్నది. ఆమె కారణంగా, తెలిసిన, తెలియని ప్రపంచాలలో ఉన్న సమస్తముగా ఆమె దర్శనమిస్తున్నది. సమస్తమూ పరమాత్మతో ఆమె క్రీడ. శాశ్వతుని అద్భుతాలకు, అనంతుని ఆశ్చర్యాలకు అంతా ఆమె రూపొందించిన అభివ్యక్తి. అంతా ఆమెయే అన్నీ దివ్యచైతన్యశక్తికి చెందిన అంతర్భాగాలే.

భూచైతన్యం తనలోనికి అతిమానసాన్ని అందుకొనుటకు, అందుకు తగిన రీతిలో తొలి రూపాంతరీకరణకు ఆమె అభివ్యక్తీకరణ ఒక అవకాశం. తరువాత మరింత ఇతోధిక అతిమానస రూపాంతరీకరణము ఉంటుంది. అయితే మొత్తం పృథ్వీచైతన్యమంతా రూపాంతరీకరింపబడదు. తొలుత అతిమానసమునకు ప్రాతినిధ్యం వహించే నూతనజాతి వస్తుంది. ఎందుకంటే మనవుడు మనసుకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తాడు కాబట్టి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్

మతం గురించి శ్రీఅరవిందులు

ఆధ్యాత్మిక జీవనం, ధార్మికజీవనం, నైతికత ఒక అంశంగా కలిగిన సాధారణ మానవజీవితం, ఈ మూడూ మూడు విభిన్న జీవనవిధానాలు. ఈ మూడూ ఒకటేనని అనుకొనే అయోమయస్థితిలో వుండకుండా, ఏది కావాలో, తప్పనిసరిగా, స్పష్టంగా తెలుసుకొనివుండాలి. సాధారణ జీవితం అంటే, సత్యమైన తన ఆత్మనుండి, దైవం నుండి విడివడిపోయి, అవిద్యాధర్మాలైన మనస్సు, ప్రాణికం, దేహం యొక్క సామాన్య అలవాట్లచే నడుపబడే సగటు మానవచేతనతో జీవించే జీవితం. ఐహికం నుండి దైవం వైపు తిరుగుతూ లేక తిరగడానికి ప్రయత్నిస్తున్నదే, అజ్ఞాన జీవితపు ఒక గమనము, ధార్మికజీవనము. కాని ఇంకా తగిన జ్ఞానం లేనందున ఐహిక బంధనాల నుండి విడివడి ఆవలనున్న ఆనందలోకం లోనికి పోవడానికి దారి కనుగొన్నానని చెప్తూ ఒక శాఖకు, లేదా తెగకు చెందిన మూఢాచారాలకు, కట్టుబాట్లకు కట్టుబడి, ధార్మికజీవనం సాగుతూంటుంది. ధార్మికజీవనాన్ని, ఆధ్యాత్మికజీవితం వైపు ప్రప్రథమంగా దృష్టి సారిస్తున్న దశగా చెప్పవచ్చు. కాని చాలా తరచుగా అది కర్మకాండలు, క్రతువులు, ఆచారాలు లేక స్థిరభావాలు, రూపాల చుట్టూ తిరుగుతూ బయటపడే దారి చూపలేని చక్రభ్రమణమే అవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక జీవితం అలా గాకుండా చేతనలో మార్పు ద్వారా సరాసరి ముందుకు సాగిపోతుంది. తన ఆత్మసత్యం నుండి, భగవంతుని నుండి విడిపోయిన చేతనతో జీవించే స్థాయి

నుండి, ఎచట తన సత్యమైన అస్తిత్వాన్ని తెలుసుకొనగలడో, మొదట దైవంతో ప్రత్యక్ష సజీవసంబంధం ఏర్పరచుకొని, ఆ తరువాత ఆ దైవంతో ఏకమౌతాడో ఆ మహనీయ చేతనలోనికి, తన చేతన మార్పు ద్వారా సరాసరి ముందుకు పోతుంది ఆధ్యాత్మిక జీవితం. ఆధ్యాత్మిక అన్వేషి అన్వేషించేది ఈ చేతనా పరివర్తనం ఒక్కదాన్నే, తదితరమైనది ఏదీ అతనికి విలువైనది కాదు.

నైతికత, సాధారణ జీవనం లోని ఒక అంశం. మానసిక నియమాల ననుసరించి బాహ్యనడతను నియంత్రించడానికి జరిగే ఒక ప్రయత్నం లేదా మానసిక ఆదర్శాలకు ప్రతిరూపంగా ఈ నియమాల ద్వారా తన నడతను సరిదిద్దుకోవడం, నైతికజీవనం. ఆధ్యాత్మికజీవితం మనస్సును అధిగమించిపోతుంది. అది ఆత్మశక్తి యొక్క లోతైన చేతనలోనికి ప్రవేశించి ఆ సత్యంలో కుదురుకొని అచటి నుండి కార్యం నిర్వహిస్తుంటుంది. నైతిక కట్టుబాట్లు సాంఘిక జీవనానికీ, భగవంతుని సాక్షాత్కారింపజేసుకోవలసిన అవసరానికీ సంబంధించిన విషయానికొస్తే, అది జీవిత లక్ష్యాలను సార్థకం చేసుకోవడం అంటే ఏమిటి అనేదాని మీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఆధ్యాత్మికచేతనలోనికి ప్రవేశించడం దానిలోని ఒక భాగమైతే, కేవలం నైతికత అందుకు చాలదు....

నీ హృదయంలోనూ, అంతరంగంలోనూ ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనం కోసం చిత్తశుద్ధిగల ఆకాంక్ష వుంటే, నీకు దారి దొరుకుతుంది, మార్గం చూపించి నడిపేవాడు దొరుకుతాడు. ఆత్మశక్తి ద్వారాలను తెరువడానికి కేవల మానసిక అన్వేషణలు, సంశయాత్మకతలు చాలవు.

*

మతానికి రెండు పార్శ్వాలున్నాయి. అవి యదార్థమతం, మతవాదం. యదార్థమైన మతం అంటే ఆధ్యాత్మిక మతం. అది బుద్ధికి, ఉత్తమాభిరుచులకు, నైతికవిలువకు మనిషి యొక్క భౌతిక అస్తికత్వమునకు అతీతంగా నున్న ఆత్మశక్తిలో నివసించ కాంక్షిస్తుంది. ఆత్మశక్తి యొక్క ఉన్నతతర వెలుగును మన అస్తిత్వం యొక్క అంగాలకు చూపి, ఈ వెలుగుతో వాటిని నియంత్రిస్తుంది. దానికి విరుద్ధంగా మాతవేశం నిమ్నభాగాల లోనికి సంకుచిత నిష్ఠానియమాల ఆవేశాన్ని తీసుకురావడంలో కూరుకుని కుచించుకుపోతుంది, లేదా ఛాందసమైన మూఢాచారాలూ, విధానాలూ, క్రతువుల పైన స్థిరీకరించబడిన కఠిన నైతికనియమావళి పైన, ఏదైనా మతపరమైన రాజకీయపరమైన, సాంఘిక వ్యవస్థ మీద పట్టుబడుతుంది. అంత మాత్రాన ఇవన్నీ

పూర్తిగా అలక్ష్యం చేయదగినవని లేదా మంచివి కావనిగాని, లేదా అనవసరం అని గాని లేదా రూపాల క్రతువుల, నియమావళి లేదా విధానాలను ఆధ్యాత్మిక మతం ఏవగించుకొని విసర్జించాలనీ అర్థం గాదు. తద్విరుద్ధంగా, మనిషికి వాటి అవసరం వుంది. ఎందుకనంటే నిమ్న అంగాలను పూర్తిగా ఆధ్యాత్మికం చేయడానికి ముందుగా, అవి ప్రత్యక్షంగా ఆత్మానుభూతి చెంది దాని ధర్మాన్ని పాటించే ముందు, వాటిలో ఉత్సాహాన్ని నింపి, ఉత్తేజపరచాలి. చింతనశీలియైన, హేతుబుద్ధిగల మనస్సుకు, మేధోపరమైన ఒక సూత్రంతో తరచుగా అవసరం కలుగుతుంది. ఉత్తమాభిరుచులుగల చిత్తవృత్తికి లేదా హేతుబుద్ధి కూడా లేని నిమ్న అస్తిత్వపు ఇతర భాగాలకు ఒక రూపంతో లేక క్రతువుతో, ఆచారంతో అవసరం ఏర్పడుతుంది, ఆంతరిక జీవితం వైపు తిరిగే దశలో మనిషి ప్రాణికస్వభావానికి ఒక నిర్ణీత నియమావళి అవసరం అవుతుంది. కాని ఇవి ఆధ్యాత్మికజీవితానికి సహాయం చేసేవి, ఆధారంగా వుండేవి మాత్రమే. అంతేగాని అదే ఆధ్యాత్మికజీవితసారం గాదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి.రావు

సమాజము — వ్యక్తి

వాస్తవమైన సమృద్ధమైన ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం, సమాజంలో మనిషిని మనశ్శరీరప్రాణికాలుగా పరిగణించదు. భువిపై దివ్యత్వాన్ని సఫలీకృతం చేసుకోవటానికి అవతరించిన జీవాత్మగా గుర్తిస్తుంది. భౌతిక, ప్రాణిక, మానసిక ప్రకృతితో కూడిన ఈ పృథ్వి పైకి, దైవ సాఫల్యత కోసం కాకపోతే ఆతడు, తన సుదూర స్వర్గలోకాలను విడిచి ఇక్కడికి రావలసిన అవసరం ఉండేదే కాదు. ఈ మనః ప్రాణ శరీరాలు వాటికవి తమ స్వీయప్రయోజనాలతో సంతృప్తిచెందడం వాటికి ధ్యేయం కాదు. ఈ దేహభాగాలను ఉత్తమము, అంతిమమయిన వాటిగా భావించక, లేదా రోగగ్రస్తము, మృతప్రాయమూ అవటం చేత వీటి నుండి, ఆత్మను విడిపించి, దానిని తన స్వంత స్వచ్ఛసీమలకు ఎగిరిపోవటానికి దోహదం చేయటమూ కాదు. ఇంకా అంతుచిక్కని దివ్యప్రయోజనసాధన కోసమై ఉన్న జీవాత్మకు తొలి ఉపకరణాలుగా, ఆ దివ్యకారణానికి అవసరమయిన అపరిపూర్ణ ఉపకరణాలుగా,

వీటి భవితవ్యంపై ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యానికి నమ్మకం ఉంది. అందుకే వాటికి తమపై తమకు నమ్మకాన్ని కలిగించి, ఆ ఉన్నత ఉద్దేశ్యం కోసమే వాటి నిమ్నసాధ్యతలను విస్మరించి, అత్యున్నత సాధ్యతల పట్ల విశ్వాసాన్ని పెంచుతుంది. తన దృష్టిలో వాటి ధ్యేయం తమను తాము ఆధ్యాత్మీకరించుకొని ఆత్మయొక్క దృశ్యమాన అంశాలుగా ఎదిగి, ఆత్మావిష్కరణకు స్వచ్ఛమైన వాహకాలుగా, స్వయంగా ఆధ్యాత్మికము, ప్రకాశమానము, మరింత చైతన్యవంతమూ, పరిపూర్ణమూ కావాలి. మానవ ఆత్మ, మౌలికంగా దివ్యమయినదనే సత్యాన్ని అంగీకరించాలి. అపుడే అతను పూర్తిగా దైవత్వాన్ని అందుకోగల సాధ్యతను కూడా అంగీకరించగలడు. ఈ సాధ్యత, సాఫల్యత ప్రకృతి మున్ముందుగా తిరస్కరించినా, అంతిమ విజయాన్ని గుడ్డిగా త్రోసిపుచ్చినా, అదే ఈ భువిపైన ఆవశ్యకమయిన భౌతిక ప్రారంభదశ. అది వ్యక్తిగా మానవుణ్ణి అనంతతత్వం యొక్క ఆత్మరూపమయిన మానవ సమూహాన్ని, తన అసంఖ్యాకమయిన సంబంధాలతో, విస్తృతమయిన కార్యకలాపాలతో, పృథ్విపై అనంతరూపాలతో దైవత్వం పొందటానికి అవతరించే సామూహిక ఆత్మను ఆదరిస్తుంది. ఇది మానవజీవితంలో విభిన్నమయిన అంశాలను పవిత్రంగా భావించి అతని అన్ని అంతర్భాగాలను అనుసంధానించి — అంటే భౌతిక, ప్రాణిక, చైతన్యమయ, భావావేశ, కళాత్మక, నైతిక, మేధోపర, చైత్యపురుష పరిణామాన్ని, సంవిధానపరచి, అది దివ్యజీవనంలోకి ఎదగడానికి కావలసిన ఉపకరణాలుగా చూస్తుంది. ఇదే రకమైన దృక్పథంతో మానవసమాజాన్ని, దేశాన్ని ప్రజలను లేదా యితర సజీవ సమూహాలను పరిగణిస్తుంది. ఒకే దృష్టితో ఉప ఆత్మలుగా, సంక్లిష్ట వ్యక్తీకరణలుగా, సాధనగా, ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం పరిగణిస్తుంది. మనిషి అంతరంగసత్వంలో భగవంతునితో ఏకత్వము కలిగి ఉన్నవాడు. అంతశ్చేతనలో దైవంతో ఏకత్వాన్ని కలిగి ఉండే మనిషి దైవంగా మారే సాధ్యతయే ఏకైక సిద్ధాంతము, నమ్మకము. The possible godhead of man because he is inwardly of one being with God....

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

స్వేచ్ఛానువాదం డా. సరోజా ప్రసాద్

మానవ సమైక్యత

భయంకర విధ్వంసపు ఫెళ ఫెళార్భటులు, పెనుతుఫానుల భీభత్స హోరుగాలి — వీటి వల్ల — దివ్య సత్యమునకు సంబంధించిన మహత్తరమైన రెండు మాంత్రిక పదాలు, కాదన్నా పట్టు విడువకుండా మానవమేధస్సు మీద పనిచేస్తున్నాయి. అవే ఇపుడు మనం ఆశించే సమాజ పునర్నిర్మాణానికి ఎంతో ప్రాధాన్యతను సంతరించుకుని శక్తివంతమైనవిగా నిలిచి ఉన్నాయి. అవే — స్వేచ్ఛ, సమైక్యత. అయితే, మొదట వాటిపై మనకున్న సమ్యక్ దృష్టి ఎలాటిది — అనేదాని పైన అసలు విషయం అంతా ఆధారపడి ఉంటుంది. రెండో విషయం — దానిని మనం చిత్తశుద్ధితో అన్వయించేతీరు. చివరిది — ముఖ్యంగా దాని గురించి మన ఆంతరంగిక సంసిద్ధత. సమైక్యత అనేది జాతికి హృదయస్థమైనది. అలాకాక కేవలం యాంత్రికంగా వ్యవస్థీకృతమైనదైతే ఆ ఐక్యత నిలబడదు. వ్యర్థమవుతుంది. మన భౌతిక ప్రయోజనాలను సమకూర్చుకొనేందుకు, సంరక్షించుకునేందుకు మాత్రమే తయారైనా అదీ వ్యర్థమే. ఈ మధ్యకాలంలోని గతానుభవాలు ఉన్నాయి మనకు. అవే — చెలరేగిన భయంకర పోరాటాలు, కొత్త విప్లవాలు, ఇంకా, అరాచకత్వము. పనికిమాలిన విధానాలీ మానవ సమైక్యతా విధానాలు. నిజంగా స్వేచ్ఛాయుతమైనవి కావు ఇవి. అలా అగుపిస్తాయి మనకు. అంతే. సహాయపడవు. ఈ కొత్త నిర్మాణాలు, యంత్రాంగాలు చూడటానికి బ్రహ్మాండంగా కనిపిస్తాయి. చివరికి అంతా మళ్ళీ మరొక బందిఖానా మాత్రమే అవుతుంది. ఫలితంగా — అందులోంచి విడుదల కావటానికి మరో నూతన విముక్తి పోరాటం. మనిషికి భద్రమైనది — ఒక్కటే. అదేమంటే — బాహ్యజీవన కార్యకలాపం అంతా అంతరంగ ప్రేరితమైనది కావాలి. ఈ రకమైన జీవనసరళి నేర్చుకోవాలి. అలవర్చుకోవాలి. బాహ్యవ్యవస్థలు, యంత్రాంగాలు — ఇవి కల్పించే పరిపూర్ణతపై ఆధారపడం కాదు. అలా కాక వికసిత అంతరంగ పరిపూర్ణత ఆధారంగా జీవనాన్ని రూపుదిద్దుకుని వ్యవస్థీకరించుకోవాలి. ఈ అంతరంగ వికాసంతోనే ఉత్తమ అంశాల సత్యాన్ని చాల గొప్పగా దర్శించగలుగుతాం. బాహ్య జీవనానికి చిత్తశుద్ధితో దానిని అన్వయించుకోగలుగుతాం కూడా. ఇపుడు మనం చూచేది, చర్చించుకునేది మానసిక బాహ్యనిర్మాణాలను గురించి మాత్రమే. మానవాళిలో దైవసామ్రాజ్యం సుస్థాపితం కావించేందుకు ముందు, మనం దైవాన్ని

తెలుసుకోవాలి. మన సత్యము యొక్క దివ్యసత్యాన్ని మనలో దర్శించుకోవాలి. అదే మన జీవనం కావాలి. అలా కాక — హేతువాద నిర్మాణాలు, భౌతిక విజ్ఞానశాస్త్రి రీత్యా సమర్థనీయమైన ఏర్పాట్లు, పద్ధతులు — వీటి తాలూకు నూతన సంవిధానాలు — ఇవి కావు కావలసినవి. వీటివల్ల వైఫల్యం చెందాం. ఇవి సమాజ సువ్యవస్థీకరణకు యోగ్యం కావు. సహకరించవు. పాత పొరపాట్లే కొనసాగింపబడుతున్నాయి. అందుకే జ్ఞానోదయ సంపన్నులు — ఇంకా కార్యాచరణాత్మకంగా లేకున్నా — మరింత స్పష్టంగా, అంతరంగ వాస్తవాన్ని దర్శించేందుకు పెనుగులాడుతున్నారు. చివరి సంధ్యాసమయం దగ్గరపడుతోంది. ఒక యుగం అంతరించి, మహోన్నత నూతన యాగావిర్భావం, మధ్య వచ్చే సంధ్యాసమయం అది. వాస్తవంగా ఇంకా ఉషోదయం కాలేదు. మానవుడు అందుకు ఇంకా సిద్ధంగా లేడు. పాత పద్ధతి, దాని శక్తి ఇంకా బలీయంగా పనిచేస్తోంది. ఇంకా కొంతకాలం అది కొనసాగుతుంది. వర్ధిల్లుతుంది అనిపిస్తో ంది. ఈ మెరుపులుకి, సంధ్యాసమయాలకి అతీతంగా ఉషోదయకాంతులు దర్శించే ఉజ్వల భవిత, మానవాళి కోసం వేచి ఉంది. అందుకు మానవాళి సంసిద్ధం కావాలి. మానవులు దివ్యశక్త్యుపకరణాలుగా పరివర్తన చెందాలి. అసాధారణ కాంతి దిశగా, సాగేలా వారిని దివ్యశక్తి ఒత్తిడి చేస్తోంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: క(్రా వెంకటేశ్వర్లు

స్వతంత్ర భారతావనికి శ్రీఅరవిందుల సందేశం

(ఇది ఆగస్టు 15, 1947 న భారతదేశం స్వాతంత్ర్యం పొందిన సందర్భంగా ఆకాశవాణి, తిరుచ్చినాపల్లి కేంద్రం నుంచి ఆగష్టు 14 న ప్రసారమైన సందేశం)

ఆగస్టు 15, 1947 స్వతంత్రభారతం పుట్టిన రోజు. ఈ రోజు భారతచరిత్రలో పాతశకం ముగిసి, నవయుగాన్ని సూచించే ముఖ్యఘట్టం. కాని మనం కూడా, స్వతంత్రం పొందిన దేశంగా, మన జీవనవిధానం, చర్యలతో దీనిని నవయుగంలో ప్రపంచమంతటికీ, మానవజాతి రాజకీయ, సామాజిక, సాంస్కృతిక, ఆధ్యాత్మిక భవితవ్యానికి తలుపులు తెరుచుకునే ప్రముఖదినంగా కూడా చేయగలుగుతాం.

ఆగష్టు 15 నా పుట్టిన రోజు. ఇది ఇంత ప్రాధాన్యతను సంతరించుకోబోవడం, నిజంగా నాకు సంతృప్తి కలిగించే విషయం. దీనిని కాకతాళీయంగాను, అనుకోని సంఘటనగానూ తీసుకోవడం లేదు. ఇది, నేను జీవితంలో మొదలుపెట్టిన పనికి నాకు మార్గదర్శకత్వం వహించే, దివ్యశక్తి అనుజ్ఞ, ఆమోదముద్ర పొంది, పూర్తిగా ఫలించటానికి ఇది నాంది అని అనుకుంటున్నాను. వాస్తవానికి ఈ రోజు ప్రపంచ సంఘటనలన్ని నా కళ్ళ ముందు చూడగల్గుతున్నాను. నేను వేటినైతే నా జీవితకాలంలో పూర్తిగా ఫలించాలని ఆశించానో, ఏవైతే ఒకప్పుడు కార్యాచరణకు కూడా నోచుకోని గొంతెమ్మ కలలుగా కనిపించాయో, అవి ఫలించబోతున్నాయి, లేదా, సాధ్యమయ్యే దిశగా సాగుతున్నాయి. ఈ ప్రపంచంలోని సంఘటన లన్నింటిలోను స్వతంత్ర భారతం ప్రముఖ పాత్రను పోషించబోతోంది, తానే ముందుండి నడిపిస్తుంది.

ఈ నా కలలలో మొదటిది భారతదేశ స్వాతంత్ర్యతను, అఖండ భారతాన్ని అందించగలిగే ఒక విప్లవాత్మక కార్యక్రమం. ఈ రోజు భారతదేశం స్వాతంత్ర్యన్నయితే పొందింది కాని, అఖండ భారతంగా కాదు. ఒకానొక సమయంలో తనకు కలిగిన విముక్తితో ఆమె ఆంగ్లేయుల దండయాత్రకు ముందున్న విధంగా భిన్న రాష్ట్రాల మధ్య గందరగోళానికి దారితీస్తుందా అని అనిపించింది. అదృష్టవశాత్తు, ఆ ప్రమాదపరిస్థితి బహుశా తప్పిపోగలదని, ఇప్పుడు కాకపోయినా ముందు ముందు ఏకీకరణతో కూడిన, ఒక విశాలవంతమైన, శక్తివంతమైన దేశం ఏర్పడగలదని అనిపిస్తున్నది. అంతే కాకుండా, సంవిధానసభ (Constituent Assembly) వివేకంతో రూపొందించిన బలమైన విధానం అణచివేతకు గురైన

నిమ్నవర్గాల సమస్యలను, ఏ విధమైన చీలికలనూ, ఎడబాట్లూ కలిగించకుండా బహుశా తీర్చగలదు. కాని ఇతః పూర్వపు హిందూ, ముస్లిముల మతవైమనస్యం ఇప్పుడు ఇంకా మొండిగా సంక్లిష్టమై దేశ శాశ్వత రాజకీయ విభజనకు దారితీసిందనిపిస్తుంది. కాని ఈ విధంగా ఖరారైన వాస్తవాన్ని, యధతధంగా అంతిమ నిర్ణయంగా ఆమోదించనక్కరలేదు. లేక, ఒక తాత్కాలిక ప్రయోజనాన్నిందించే కార్యవిధానంగా అనుకోవచ్చును. అది ఆ విధంగానే ఉండిపోతే, భారతదేశం అత్యంత ప్రమాదకరంగా బలహీనపడటమే కాకుండా, ముక్కలు చెక్కలైపోతుంది. అంతఃకలహాలు సర్వసామాన్యమైపోతాయి, అంతేకాక ఒక కొత్త దాడితో, విదేశీ ఆక్రమణ జరిగే అవకాశముంది. భారతదేశ అంతరంగ పురోభివృద్ధి, సుఖశాంతులకు విఘ్నం ఏర్పడవచ్చు. ఇతర దేశాల మధ్య ఆమె స్థానం బలహీనమవుతుంది. ఆమె భవితవ్యం కుంటుపడటం, లేదా, వైఫల్యానికి లోను కావచ్చు. అలా జరగటానికి వీల్లేదు. జరగకూడదు, దేశవిభజన పోవాలి. అది పరిస్థితులకు లోబడి, శాంతి, సంధి, ఒడంబడికల ప్రాతిపదికగా మాత్రమే కాకుండా, అధికాధికంగా తప్పనిసరి అది గుర్తించిన ఐక్య కార్యాచరణతో, అందరికీ వర్తించే సర్వసాధారణమైన కార్యాచరణను అమలుపరుస్తూ, దానికి అవసరమైన వనరులను సమకూర్చుకుంటూ సహజంగానే ఏకీకరణ జరుగుతుందని ఆశిద్దాం. ఈ రకంగా చివరకు, ఏదో ఒక రూపంలో ఏకీకరణ జరగవచ్చును, అది ఏ రూపంలో అనేది ఆచరణాత్మకంగా ప్రాముఖ్యమైనదై కావాలే కాని, ప్రాథమికమైన ప్రాముఖ్యత కానక్కరలేదు. అది ఏ పద్ధతిలోనైనా కాని, ఏ విధంగానైనా కాని విభజన తప్పనిసరిగా పోవాలి. ఐక్యత తప్పదు, అది జరిగి తీరుతుంది, ఎందువల్లనంటే భారతదేశపు గొప్ప భవితవ్యానికి అది తప్పనిసరి.

నా తదుపరి స్వప్నం: మానవజాతి నాగరికతలో తాను పోషించవలసిన గొప్ప పాత్ర కోసం పునరంకితం కావటానికై, ఆసియా ప్రజల పునరుజ్జీవనం, విముక్తి. ఆసియా మేల్కొంది. పెద్ద పెద్ద ప్రాంతాలన్నీ ఇప్పుడు స్వాతంత్ర్యం పొందాయి, లేదా, విముక్తి పొందబోతున్నాయి. ఇంకా పరాయిపాలనలో ఉన్న కొన్ని ప్రాంతాలు స్తబ్ధుగా ఉన్నాయి, లేదా , పాక్షికంగా ఆ ప్రాంతాలు ఏదో ఒక విధంగా స్వాతంత్ర్యం కోసం తీవ్రంగా పోరాటాం సలిపే దిశగా ముందుకు కదులుతున్నాయి. ఇంకా కొంత మాత్రమే చేయవలసి ఉంది. అది నేడో రేపో జరుగుతుంది. భారతదేశం తన వంతు పాత్ర పోషించాల్సి ఉండగా, ఆ ప్రక్రియ, తన శక్తి, దీక్షా, దక్షతలతో

మొదలుపెట్టింది. దాని సాధ్యాసాధ్యాల పూర్తి పరిమాణం, వివిధ దేశాల ప్రతినిధుల సలహా సంఘంలో దాని స్థానం, అది నిర్వహిస్తున్న పాత్ర విదితమౌతున్నది.

నా మూడవ స్వప్నం, మానవజాతి అంతటికి కల్లాకపటం లేని, తేజోవంతమైన, ఉదాత్తమైన జీవితాన్ని అందించటమనే ప్రాతిపదికగా పెద్ద ఎత్తున ఒక ప్రపంచ సమాఖ్య ఏర్పడాలి. మానవప్రపంచం ఏకీకరణ దిశగా సాగుతున్నది. అది అసమగ్రంగా మొదలుపెట్టబడి, వ్యవస్థీకరించబడింది. కాని అది అనేక భయాందోళనలు కలిగించే ఇక్కట్లతో పెనుగులాడుతున్నది. అయినప్పటికి, ఒక కదలిక ఉన్నది, అది తప్పనిసరిగా ఉధృతమై జయిస్తుంది. ఇక్కడ కూడా భారతదేశం ఒక ప్రముఖపాత్ర పోషించడం మొదలుపెట్టింది. ఆమె కనుక విస్తృతతర రాజకీయ చతురతను పెంపొందించుకుంటే ఇప్పుడున్న వాస్తవిక పరిస్థితులకూ వెనువెంటనే నెరవేరగలిగేవాటికే పరిమితమైపోకుండా భవిష్యత్తులోకి దృష్టి సారించి దానిని అత్యంత సమీపంగా అందుబాటులోకి తీసుకురాగలిగితే, నెమ్మదిగానూ పిరికితనంతో కుంచించుకుపోయేదానికీ, ధైర్యంగానూ, వేగవంతంగా పురోభివృద్ధి పొందేదానికీ ఉండే తేడాను ఆమె తన అస్తిత్వం ద్వారా బహుశా తెలియచేస్తుంది. ఇంతమటుకు జరిగినదానిని బహుశః ఒక దుర్ఘటన జోక్యం చేసుకోవడం, అడ్డగించడం, లేదా, నాశనం చేయవచ్చు. అయినప్పటికి, అంతిమవిజయం తథ్యం. ఏకీకరణ మనేది ప్రకృతిమాత అవసరం. తప్పనిసరిగా అది ఆ దిశగా కదులుతుంది. అది దేశాలకు కూడా అవసరమనేది సుగ్రాహ్యం. ఎందువల్లనంటే, అది జరగని పక్షంలో చిన్నదేశాల మనుగడ ప్రశ్నార్థకమవుతుంది. అంతే కాక శక్తివంతమైన దేశాలు కూడా అభద్రతకు లోనవుతాయి. ఈ కారణాల వల్ల ఏకీకరణ అందరి అవసరాలను తీరుస్తుంది. మానవుల బుద్ధిహీనత, మూఢత్వం మాత్రమే దానికి ఆటంకమవుతవి. కాని, అదీ ఎల్లకాలం ప్రకృతిమాతకు అవసరమైనదానిని, దైవేచ్ఛను ఎదురొడ్డి నిలవలేదు. కాని ఈ బాహ్యపరిస్థితుల మీద ఆధారపడటం ఒక్కటే సరిపోదు. వివిధ దేశాలన్నింటిని కలిపి ఉంచే ఆత్మశక్తి, దూరదృష్టి, అంతర్జాతీయ రూపకల్పనలు, సంస్థలు తయారుకావాలి. అది ఏ విధంగా తయారుకావాలంటే అవి జంట పౌరసత్వం, లేక, వివిధ పార్శ్వాలను కలిపే అనేక దేశాల పౌరసత్వం, ఇచ్ఛాపూర్వకమైన ఇచ్చిపుచ్చుకోవటాలు, లేదా, బుద్ధిపూర్వకమైన వివిధ సంస్కృతుల విలీనత. దేశభక్తి తనకు తానుగా సఫలీకృతమయింది. ఇప్పుడిక ఇవన్నీ ఏ మాత్రమూ స్వభద్రతకు, తాను ఆశించే

పరిపూర్ణతకు పొసగని విషయాలని గ్రహిస్తుంది. ఒక కొత్త ఐక్యతాశక్తి మానవజాతిని వశం చేసుకుంటుంది.

నా కలలలో మరొకటి, ప్రపంచానికి భారతదేశం అందించాల్సిన ఆధ్యాత్మిక కానుక. అది ఈ వరకే మొదలయింది. భారతదేశ ఆధ్యాత్మికత ఐరోపాలోను, అమెరికాలోను ఎప్పటికంటె అధికతర పరిమాణంలో ఇతోధికంగా ప్రవేశిస్తోంది. అది ఇంకా వృద్ధిచెందుతూ కాలగమనంలో వచ్చే ఎన్నో విపత్తుల మధ్య కూడా ఎంతోమంది ఆశావహదృక్కులతో భారతదేశం వైపు మరలి చూస్తున్నారు. అంతేకాక, ఆమె బోధల కోసం మాత్రమే కాకుండా, ఆమె చైత్యాత్మ ప్రభావానికి, ఆధ్యాత్మిక మనుగడకు ఆమె ఆశ్రయం కోరేవారి సంఖ్య కూడా అంతకంతకు ఎక్కువవుతున్నది.

ఆఖరు స్వప్నం, పరిణామక్రమంలో ఒక ముందడుగు. అది మానవుణ్ణి, అధికోన్నతమైన, విస్తృతమైన చైతన్యపు ఔన్నత్యాలకు తీసుకువెళ్లగలదు. అది జరిగితే, మానవుడు ఆలోచించటం మొదలుపెట్టినప్పటి నుంచి, వ్యక్తి పరిపూర్ణత, పరిపూర్ణమైన సమాజం గురించి కలలు కన్నప్పటి నుంచి, అతనిని ఇంతవరకూ వేధించిన, క్షోభపెట్టిన అనేక సమస్యలకు పరిష్కారం దానితో మొదలవుతుంది. ఇది నా వ్యక్తిగత ఆశావహం, వ్యక్తిగతంగా నేను ఇది జరగాలని ఆశిస్తున్నాను. ఇది నా ఆలోచన (idea) . భారతదేశంలోను, పశ్చిమ దేశాలలోను భవిష్యత్తు వైపు దృష్టి సారించినవారందరి మస్తిష్కాలను ఈ ఆశయం ప్రభావితం చేసింది. ఏ లక్ష్యసాధనలోనూ లేని దుస్సాధ్యమైన అడ్డంకులు ఈ దారిలో ఉన్నాయి. అడ్డంకులనేవి తొలగించడానికే ఉన్నాయి. పరమాత్మ ఇచ్ఛ గనుక ఉంటే తప్పక అధిగమించవచ్చు. ఇక్కడ కూడా, ఈ పరిణామం గనక జరగవలసి ఉంటే, అది తప్పకుండా ఆత్మపురోభివృద్ధితోను, అంతరంగ చైతన్యంతోను తప్పక ముందుకు పోవలసి ఉంటుంది కాబట్టి దానికి, చొరవ భారతదేశం నుంచే రాగలదు, దాని పరిధి విశ్వవ్యాప్తమైనప్పటికి, కేంద్రబిందువు భారతదేశమే.

ఇదీ భారతదేశ స్వాతంత్ర్యదినమున నేను చెప్పదలుచుకున్న సారాంశం. ఈ సదాశయం జరుగుతుందా, లేక, ఎంతకాలంలో — అనే నిజనిర్ధారణ నవీన, స్వతంత్ర భారతదేశం మీద ఆధారపడింది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

భారతావనిలో పునర్వికాసము

భారతదేశం తను తానుగానే ఉంటూ, స్వధర్మాన్ని చక్కగా అనువర్తిస్తూంటూనే చక్కగా పురోగతి చెంది మానవాళిని ఉద్ధరించగలదు. అట్లాగని కొంతమంది అనుకుంటున్నట్లుగా కాలగతిలో వస్తున్న ప్రతి కొత్త విషయాన్నీ, పశ్చిమదేశాల్లో కనిపెట్టి తయారుచేస్తున్న ప్రతిదాన్నీ గుడ్డిగా తోసిపుచ్చాలని కాదు. ఆ విధమైన వైఖరి అవివేకమే కాక స్థూలంగా అసాధ్యము. అన్నిటినీ మించి ఆధ్యాత్మిక భావానికి వ్యతిరేకము. నిజమైను ఆధ్యాత్మికత ఏ కొత్త వెలుగునీ నిరోధించదు. మానవుల స్వయంసమృద్ధికి కావలసిన ఏ కొత్త సాధనసంపత్తులనూ నిరాకరించదు. కానీ నేను చెప్పేదేమంటే మన కేంద్రస్థానాన్ని యదాతథంగా ఉంచి మన జీవితార్థాన్నీ, సహజ స్వభావాన్నీ కాపాడుకుంటూ కొత్తగా వచ్చిన వాటినన్నిటినీ దానితోబాటు విలీనం చేసుకొని తద్వారా మనంచేసే పనిలో, తయారుచేసే ఉత్పత్తులలో పరిణతి చెందాలి. భారతీయుల మనస్సు నిండా మతమే ప్రధానంగా ఆక్రమించి ఉంది. మతాధిక్యత భారతదేశాన్ని నాశనం చేసిందని కొంతమంది అన్నారు. సూటిగా చెప్పాలంటే మతమే జీవితంగా, జీవితమంతా మతమయంగా చేసుకోవడం వల్లనే, మనం మతప్రాబల్యం వల్లనే జీవితంలో ఓడిపోయి క్షీణించడం జరిగింది అన్నారు. దానికి నేను బదులు చెప్పను. ఇంకో సందర్భంలో కవి ఒకరు, ఉపయోగించిన భాష ప్రకారం నేను చెపుతాను. మన పతనం గురించి మనకు ఏం ఫర్వాలేదు. పతనమైపడిన భారతదేశ నేలధూళి చాలా పవిత్రమైనది. పతనం, ఓటమి అనేది తీసిపారవేయవలసినది కాదు. పతనమై ఉండటమనేది మనిషికిగానీ, దేశానికిగానీ శ్రేయస్కరం కాదు. అయితే అందుకు వారు చెప్పిన కారణమే సరియైనది కాదు. వారు చెప్పినట్లు అధిక సంఖ్యాక భారతీయులు జీవితాలను నిజంగా మతమయం చేసుకున్నట్లయితే మనం ఇక్కడ ఇలా ఉండేవాళ్లమే కాదు. వారి పతనానికి కారణం వారి బాహ్యజీవితం మతానికి వ్యతిరేకంగానూ, అహంభావపూరితంగా, స్వార్థపూరితంగా, ప్రాపంచికజీవనంగానూ ఉండటమే. అది రెండు రకాలుగా జరిగియుండవచ్చు. ఒక పక్క విపరీతమైన ఛాందస మతవిధులు. అంటే బాహ్యంగా కర్మకాండలు, నిబంధనలు, యాంత్రికమైన ఆచారవ్యవహారాలు అతిగా నిర్వర్తించడం, ఇంకో పక్క ప్రపంచాన్ని దూరం చేసుకునే వైరాగ్యధోరణులు. ఇందువల్ల ప్రాచీన

మహర్షుల మాదిరిగా ఆధ్యాత్మికభారాన్ని వహిస్తూ జీవితాలను దీప్తిమంతం చేయగల మహానుభావులు సంఘానికి కరువైపోయారు. దీని పర్యవసాన ఫలితంగానే సర్వసాధారణంగా, విస్తారంగా ఉండే ఆధ్యాత్మిక ప్రేరణలు సన్నగిల్లడం, వివేచనాత్మక చర్యలు, స్వేచ్ఛ తరిగిపోవడం, ఉన్నతాదర్శాలు కనుమరుగవడం, జీవితమాధుర్యం కోల్పోవడం జరిగింది.

ఒక విధం చూస్తే మతం మరీ ఎక్కువున్నట్లు అనిపిస్తుంది. అంటే బాహ్యానికి కనబడేటట్లు జరిపే విశ్వాసాలు, కర్మకాండలు, ధర్మనిష్ఠలు మొదలైనవాటిపై అభిరుచి పెరగడం. మతానికి కనుక ఆధ్యాత్మిక ప్రేరణను సంపూర్ణంగా అన్వయించి అర్థం చెప్పుకుంటే, ఆధ్యాత్మికత అంటే పరమాత్మను తెలుసుకొని ఆ విశిష్టాత్మలోనే ఉండే ప్రయత్నమనుకుంటే, దైవమంటే అన్నిటినీ తనలో నిలుపుకొనే ఏకత్వం కాబట్టి జీవితాన్ని మొత్తంగా, ఆ దివ్యవిలువలను అందుకునేటట్లు చేస్తే అప్పుడు మతం ఎక్కువ లేదు, చాల తక్కువగానే ఉన్నదని తెలుస్తుంది. ఆ ఉన్నది కూడా ఏకపక్షంగానే ఉండటం వల్ల అది మరీ చాలీచాలని వైఖరి అవుతుంది. దాన్ని చక్కబరచాలంటే అనాదిగా ఉన్న ఆదర్శాన్ని మరింత చిన్నబుచ్చకుండా దాని పూర్వపు ప్రాచుర్యాన్ని పునరుద్ధరించి ఇంకా ఎక్కువ విస్తరించే అవకాశమివ్వాలి. జాతి జీవనమంతా ఈ ఉన్నత ఆధ్యాత్మికతతో కూడిన మతంగా తయారుచేయాలి. పశ్చిమదేశాలలో వేదాంతము, కవిత్వము, కళలు ఈ దిశగానే సాగుతున్నాయి. ఏదో కొంత అస్ఫుటంగా ఉన్నా, ఇంకా వృద్ధిపొందుతూ, సత్యస్ఫూర్తి మెరమెరలు దిశగా దృష్టి సారిస్తున్నారు; వారి రాజకీయ, సాంఘిక ఆదర్శాలపై ఆ కాంతికిరణాలు ప్రసరించడం ప్రారంభమైంది. ఆ విజ్ఞానానికి, ఆదర్శాలను చైతన్యవంతంగా అన్వయించుకోగల కీలకం హిందూదేశం వద్దనే ఉన్నది. దాన్ని అన్వయించడంలో పూర్వమున్న అజ్ఞానం ఇప్పుడు తొలగిపోయింది. ఈ కొత్త వెలుగులో భరతమాత ప్రకాశిస్తున్నది. పాతపద్ధతుల్లోని లోపాలను, వక్రతలను ఆమె ఇప్పుడు సరిదిద్దకలదు. ఒకప్పుడు బాహ్య విస్తృతి నుంచి ఆధ్యాత్మిక ఆదర్శాలను రక్షించుకోడానికి ఏర్పరుచుకున్న కంచెలు తర్వాతి కాలంలో అది విస్తరించడానికీ, సుదూరంగా అన్వయించడానికీ అడ్డుకట్టలు కాగా ఇప్పుడు వాటిని తొలగించుకొని తన ఆత్మ విహరించడానికి విస్తారమైన క్షేత్రం కల్పించగలదు. ఆమె తలుచుకుంటే మానవాళి యాతనలు పడుతూ, కొట్టుమిట్లాడుతున్న సమస్యలన్నిటికీ నూతనమైన నిర్ణయాత్మక

పరిష్కారాలు చూపగలరు. ఆమె దగ్గరున్న ప్రాచీన విజ్ఞానంలో ఈ సమస్యలన్నిటికీ సూత్రబద్ధమైన కిటుకులున్నాయి. ఈ పునర్వికాససమయంలో ఆమెకున్న అవకాశం మేరకు ఔన్నత్యానికి చేరగలదా లేదా అనేది వేచిచూడవలసిందే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామశాస్త్రి

సాధకులకు శ్రీఅరవిందుల సందేశము

మన ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యము బహు దొడ్డది, జటిలమైనది. ఆ లక్ష్యసాధనకు రెండు శక్తులున్నాయి. ఆ రెండింటి కలయిక వల్ల మాత్రమే మనకు లక్ష్యసిద్ధి. ఒకటి — క్రిందినుండి (మనలో నుండి) అమోఘమైన ఆకాంక్షతో కూడిన పిలుపు. అందుకు పైనుంచి బదులిచ్చే పరమోత్కృష్టమైన దివ్యానుగ్రహ కృప.

అయితే ఆ దివ్యానుగ్రహము సత్య జ్ఞాన తేజోపూరిత షరతులకు (నియమములకు) లోబడి మాత్రమే పనిచేస్తుంది. అసత్య అజ్ఞాన నియమిత పరిస్థితులలో అది పనిచేయదు. ఎందుకంటే అసత్యానికి దాని కామనలకు అది తల ఒగ్గితే తన స్వప్రయోజనాన్ని తానే భంగపరచుకొన్నట్లవుతుంది.

అత్యున్నతమైన దివ్యశక్తి క్రిందిగి దిగి రావటానికి ఈ పరిస్థితులు, షరతులు సత్యజ్ఞానప్రకాశాలకు చెందిన ఒకే రకమైన నిబంధనలు పరమశ్రేష్ఠమైన అతిమానస దివ్య చైతన్యశక్తి మాత్రమే పైనుండి క్రిందికి అవతరిస్తూ నిమ్నప్రకృతిలో మూసుకొని ఉన్న దానిని తెరుస్తుంది. భౌతికప్రకృతిలో విజయవంతంగా వ్యవహరిస్తుంది. దాని ఇబ్బందులను రూపుమాపుతుంది.

నిజాయితీతో కూడిన పరిపూర్ణ ఆత్మసమర్పణ తప్పక ఉండాలి. వేరొకదానిని దేనిని కాక దివ్యశక్తిని మాత్రమే స్వీకరించి నిలబెట్టుకొనేలా, స్వభావమును ఉన్మీలనము కావించుకోవాలి. క్రిందికి దిగివస్తున్న దివ్యసత్యాన్నే, పూర్తిగా ఎప్పుడూ ఎన్నుకోవాలి. భౌతిక ప్రకృతిని ఇంకా పరిపాలిస్తున్న అవాస్తవికమైన, మానసకి, ప్రాణిక, శారీరక శక్తులను ఎప్పుడూ పూర్తిగా నిరాకరించాలి.

సమర్పణ సంపూర్ణమై (త్రికరణశుద్ధితో కూడినదై) ఉండాలి. అస్తిత్వ భాగాలన్నిటినీ

వశపరచుకొనేదై ఉండాలి. చైత్యపురుష ప్రతిస్పందించి, ఉన్నత మానసికం అంగీకరించి, లేదా, అంతరంగ భౌతికచైతన్యం ఆ ప్రభావ అనుభూతిని పొంది విధేయంగా ఉండటమూ చాలదు. సత్త్వములో ఏ భాగంలోనైనా, అత్యంత బాహ్యంలో అయినా సరే దాపరికం చేసేది కాని, సంశయాలు, తబ్బిబ్బులు, యుక్తిచమత్కారాలు — వీటి వెనుక దాగి ఉండేదిగాని, తిరుగుబాటు చేసేది, నిరాకరించేదిగా, ఏదీ ఉండకూడదు.

సత్వంలో ఒక భాగం సమర్పణ కావించుకొని, వేరొక భాగం పట్టించుకోనట్లుగా ఉంటూ, తన దారిని తాను పోతూ, తన స్వంత నిబంధనలను తానే విధించుకుంటూ ఉంటే —. అలా జరిగిన ప్రతిసారీ దివ్యకృపను నీకు నీవే నీ నుండి దూరంగా త్రోసిపుచ్చుకుంటూన్నవాడవు అవుతావు.

నీ భక్తిసమర్పణల వెనుక నీ ఆశలకు, అహంకారపూరిత కామనలకు, ప్రాణికమైన పట్టుదలలకు ఆశ్రయం కల్పించినట్లయితే, నిజమైన ఆకాంక్ష ఉండవలసిన చోట, వీటిని ఉంచనట్లయితే, నీలో మార్పు రావాలని ఈశ్వరకృపను వేడుకోవటం నిరర్థకం.

నిన్ను నీవు దివ్యసత్యానికి ఒక ప్రక్కన ఒక భాగం తెరచి ఉంచుకొని, వేరొక వైపు విరోధశక్తుల ప్రవేశానికి తలుపులు తెరిచి ఉంచుతే, దివ్యకృప నీతో ఉంటుందని ఆశించటం భ్రమయే అవుతుంది. సజీవ సాన్నిధ్యాన్ని ప్రతిష్ఠించవలెనని నీవు అభిలషిస్తే ఆలయాన్ని పరిశుద్ధంగా ఉంచాలి.

ప్రతిసారీ ఈశ్వరశక్తి తాను కలుగచేసుకుని దివ్యసత్యమును నీలోకి తీసుకుని వచ్చినప్పుడల్లా నీవు దాని పట్ల విముఖత చూపి, బహిష్కరింపబడిన అసత్యమును నీవు తిరిగి ఆహ్వానిస్తుంటే, నీకు ఈశ్వర కృప కలుగలేదని నీవు దానిని నిందించటానికి బదులు, నీ అపరిపూర్ణ ఆత్మసమర్పణను, మోసపూరిత ఇచ్ఛను నిందించుకో.

నీవు దివ్యసత్యమును ఆహ్వానిస్తావు. అయినప్పటికీ నీలో ఉన్నదేదో అసత్యమైనదానిని, అజ్ఞానమైనదానిని, దైవమునకు వ్యతిరేకమైనదానిని ఎన్నుకొన్నట్లైన, లేదా, దానిని పూర్తిగా నిరాకరించేందుకు సమ్మతించకపోయినా, అపుడు నీపై దాడికి నీ వెప్పుడూ తెరుచుకునే ఉంటావు. దివ్యకృప నీ నుంచి వెనుతిరిగిపోతుంది. ముందు నీలో ఏది అసత్యమో, ఏది అస్పష్టమైనదో దానిని కనిపెట్టు. దానిని విడువకుండా నిరాకరించు. అపుడు మాత్రమే నిన్ను పరివర్తన కావించే దివ్యశక్తిని సక్రమంగా ఆహ్వానించగలుగుతావు.

సత్యము, అసత్యము, వెలుగు, చీకటి, సమర్పణ, స్వార్థచింతన — దైవానికి అంకితమైన గృహంలో వీటిని కలిసి కాపురం చేయకలుగ నివ్వటం సాధ్యమని ఊహించకు. పరివర్తన సమగ్రమైనదిగా ఉండాలి. దానిని ప్రతిఘటిస్తూన్న సర్వమునూ నిరాకరించుటం కూడా సమగ్రంగానే ఉండాలి.

పరమాత్మ విధించిన నిబంధనలను నీవు పాటించకపోయినా సరే, నీ కోసం దివ్యశక్తి సమస్తమూ చేస్తుందని, చేసితీరాలనే పొరపాటు భావాన్ని వదిలిపెట్టు. నీ సమర్పణ నిజమైనది, పరిపూర్ణమైనది కావించుకో. అపుడు మాత్రమే మిగిలినదంతా నీ కోసం చేయబడుతుంది.

నీ కోసం ఈశ్వరశక్తియే అర్పణసైతమూ కావిస్తుందనే పనికిమాలిన తప్పుడు అభిప్రాయాలు పెట్టుకోకు. ఆమెకు (పరమశక్తి) నీవు ఆత్మార్పణ చేసుకోవాలనేది, పరమేశ్వరాదేశం. దానిని అది నీపై బలవంతంగా విధించదు. తిరుగులేని పరివర్తనము నీలో చోటు చేసుకునేటంతవరకూ, ఏ క్షణంలోనైనా నీవు భగవంతుని నిరాకరించనూవచ్చు, నీ ఆత్మార్పణను వెనక్కి తీసుకోనూవచ్చు. కాకపోతే అందువల్ల సంభవించే ఆధ్యాత్మిక పరిణామాలను భరించటానికి నీవు సిద్ధపడాలి. నీ ఆత్మార్పణ నీకు నీవుగా, స్వేచ్ఛాయుతంగా కావించుకునేది కావాలి. అది సజీవ సమర్పణ కావాలి. అంతేకాని జడత్వంతో కూడిన యాంత్రిక సమర్పణ కాకూడదు.

మొద్దుబారిన ఉదాసీనతను వాస్తవమైన సమర్పణగా భావింపబడూతూంటుంది. ఈ జడత్వ ఉదాసీనత నుంచి నిజమైన శక్తివంతమైనది ఏదీ ఆవిర్భవించదు. అది, భౌతికప్రకృతి యొక్క నిశ్చలతాభావం. అట్టి నిశ్చలత నుంచి సత్యసమ్మతమైనది, శక్తివంతమైనది ఏదీ ఆవిర్భవించదు. ఆ స్థితిలో అజ్ఞానయుతమైన, ఆసురిక ప్రభావమేదైనా నీపై దాడి చేయవచ్చు. ఆ, శక్తులకు వాటి దయాదాక్షిణ్యాలకు నీవు వశమై ఉంటావు. దివ్యశక్తి నీలో పనిచేయుటకు సంతోషపూర్వకమైన, బలమైన, ఉత్సాహభరితమైన, సహకారముతో కూడిన, ఆత్మార్పణ ఉండాలి. భగవంతుని నమ్మకమైన బంటుగా, అసత్య అజ్ఞానములతో పోరాడే, అంతరంగవీరుడుగా ఉండాలి. విశ్వాసపాత్రుడవైన, దైవసేవకుడివి కావాలి. ఆ రకమైన విధేయత కావాలి.

ఇదీ నిజమైన వైఖరి. ఎవరు ఈ భావనను, ప్రవృత్తిని కలిగి ఉంటారో, ఎంత ఆశాభంగము, ప్రమాదము, వ్యతిరేకత, కష్టము సంభవించినా, విశ్వాసము సడలకుండా ఉంటారో వారే మహారూపాంతర పరివర్తన పొందగలుగుతారు.

II

ప్రపంచంలో జరిగే ప్రతి కార్యము ఈశ్వరుడు తన దివ్యశక్తి ద్వారా నడిపిస్తున్నాడు. కాని యోగమాయచే ఆయన మరుగునపడి జీవుని అహంకారము ద్వారా నిమ్నప్రకృతిలో పనిచేస్తున్నాడు.

యోగములో భగవంతుడే సాధకుడు, సాధన కూడా. ఆయన శక్తి, ఆమెదే (శ్రీమాత) యగు వెలుగు, సామర్థ్యము, జ్ఞానము, యెరుక, ఆనందములతో ఆధారము (జీవుని శరీరము) పనిచేయుచున్నది. ఆధారము — శరీరము — శక్తికి ఉన్మీలనమై ఉన్నపుడు, ఆమె, తన దివ్యశక్తులను ఆ యాధారముపై వర్షింపచేస్తూ, సాధన సాధ్యమయేలా చేస్తుంది. కాకపోతే, నిమ్నప్రకృతి బలీయంగా ఉన్నంతసేపూ, సాధకుని వ్యక్తిగతప్రయత్నము ఆవశ్యకమవుతుంది.

వ్యక్తిగతమైన సాధన మూడు విధాలైన — ఆకాంక్ష, నిరాకరణ, సమర్పణల — కృషితో కూడుకున్నది.

ఆకాంక్ష: మెలకువతో కూడినదై, స్థిరమైనదిగా, నిరంతరంగా ఉండాలి. ఇంకా, మనోసంకల్పము, హృదయాన్వేషణ, ప్రాణికము యొక్క అంగీకారము — కావాలి. భౌతికచైతన్యమును, స్వభావమును వికసింపచేసి భగవంతునికి ఉన్ముఖమయేలా సంకల్పించుకోవాలి. ఈ చలనములన్నీ ఏకోన్ముఖం కావించాలనే ఇచ్ఛ కలిగి ఆకాంక్షించాలి.

నిరాకరణ: నిమ్నప్రకృతి యొక్క వ్యాపారములను నిరాకరించుటం అంటే మానసికభావాలు, ఆలోచనలు, ఇష్టాయిష్టాలు, అలవాట్లు, అభిప్రాయాలు — వీటిని నిరాకరించాలి. నిశ్చలమైన మనస్సులో సత్యసమ్మతమైన జ్ఞానము వచ్చి నిలిచే, ఆవాకశము కలుగచేయాలి.

ప్రాణికస్వభావము యొక్క కోరికలు, దేవేరింపులు, సంవేదనలు, ఆవేశములు, స్వార్థములు, పొగరు, పశువాంఛలు, దురాశలు, ఈర్ష్య, అసూయ, అసహనము, సత్యము యెడల ద్వేషము — మొదలగువాటిని నిరాకరించి, పారద్రోలవలెను. అపుడు ప్రాణికము ప్రశాంతసుందరంగా, విశాలమై, బలము కలదై ఏకోన్ముఖమై ఉంటుంది. పైనుంచి అవతరించే సత్యసమ్మతమైన శక్తి, ఆనందాలు దానిలో ప్రసరిస్తాయి.

భౌతికప్రకృతి యొక్క మూర్ఖత్వము, అనుమానము, అపనమ్మకము, అస్పష్టత, మొండితనము, అల్పత్వము, సోమరితనము, మార్పు పట్ల అయిష్టత, తమస్సు మొదలగువాటిని విడనాడి వాటిని దూరం చేయాలి. అపుడు శరీరం క్రమంగా దైవత్వమును పొందుతుంది. అట్టి శరీరములో నిజమైన వెలుగు, శక్తి, ఆనందములు వచ్చి స్థిరపడుటకు అవకాశం కలుగుతుంది.

సమర్పణ: తనను, తనదై ఉన్న తన సర్వస్వాన్ని చైతన్యానికి చెందిన ప్రతి భూమికను, చలనాన్ని, గమనాన్ని, దైవానికి దివ్యశక్తికి సమర్పణ కావించటం.

*

మనిషిలో సమర్పణ, ఆత్మనివేదన పెంపొసగుతూన్న కొలదీ, సాధకుడు, తన సాధన, దివ్యశక్తియే నడిపిస్తూన్నట్లు తెలుసుకుంటాడు. దివ్యశక్తి (శ్రీమాత) ఇతోధికంగా తనలోకి ప్రసరిస్తూ, తనలో దివ్యప్రకృతి యొక్క స్వేచ్ఛ సంపూర్ణతలు నెలకొనునట్లు చేయుచున్నదని గ్రహిస్తాడు. తన స్వీయసాధన స్థానంలో, శ్రీమాత చైతన్య ప్రక్రియ వృద్ధి పొందుతున్న కొద్దీ, ఆతని అభివృద్ధి అధికమై, శీఘ్రమై, వాస్తవము అవుతుంది. సమర్పణ, అంకితభావం ఆమూలాగ్రం పరిశుద్ధమయి, సంపూర్ణం కావాలి. అంత వరకు వ్యక్తిగత కృషి ఆవశ్యకమవుతుంది. సంపూర్ణంగా తొలగిపోలేదు.

నిబంధనలు పాటించకుండా తిరస్కరించి, తనకు ఏ శ్రమా లేకుండా బాధ, కష్టము లేకుండా, సర్వమూ తానే చేయమని కాపాడమని భగవంతుని అర్థించటం, తామసిక సమర్పణ అవుతుంది. వంచన అవుతుంది. అది స్వేచ్ఛకి, పరిపూర్ణతకి దారితీయదని గమనించాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

పూర్వ అనువాదకులకు అంజలి ఘటిస్తూ

సంపాదకుడు

వికసిత చేతన ఆవిర్భావం పెరుగుదలలే, పరిణామ ప్రక్రియ యొక్క ఆశయము. ఇదే దాని రహస్య ఉద్దేశం, కీలకం. అయితే, ఆ పరిణామ ప్రక్రియ స్వభావాన్ని బట్టి దాని పెరుగుదల, శక్తులు విస్తృతంగా వృద్ధిచెందడమే గాక, సాధ్యమైనంత అత్యున్నత స్థాయికి ఆరోహణ కూడ అంతరగర్భితమై వుండాలి. ఎందుకంటే ఆ పరిణామ ప్రక్రియ అంతర్లీనస్థితిలో అత్యంత నిమ్నస్థాయిలో అచేతనస్థితి నుండి ప్రారంభమై, భౌతిక ప్రపంచాన్ని సృష్టిస్తూ, అజ్ఞానం అచేతన దశలోని వెలుగును, నిర్వహణ కౌశలాన్ని, శక్తుల సమన్వయాన్ని బహిర్గతపరుస్తూ, ఇతోధికంగా జ్ఞానదశలోకి పురోగమిస్తున్నది. అది దాని సర్వశక్తుల పరిపూర్ణత్వాన్ని పొందగలిగే స్థితికి చేరుకొనితీరాలి. ఆ స్థాయి, జ్ఞానం కోసం అభిలషించే అజ్ఞానంగాక, స్వార్జిత దివ్యజ్ఞానంగా, పరిమితులచేత, దోషాలచేత ఆటంకపరుపబడకుండా తను సత్య యజమానిగా, స్వభావదర్శనంగా రూపొందాలి. ఒకవేళ పరిమితి వున్నా, అది తనకు తానుగా తన వెనుక వైపు సృష్టించుకొన్న తెరగా వుంటుంది. అది క్రమంగా, సకాలంలో, సత్యావిర్భావానికి తనకు తానుగానే ఆ తెరను ఛేదించుకొని బైట పడగలుగుతుంది.

అంటే వ్యక్తి తన అంతరంగంలో వ్యవస్థితమై ఉన్న సత్యచేతనలో ప్రవేశించి, తన శక్తులు గుర్తించి, సకాలంలో వాటిని ఆవిష్కరించగల శక్తిని కలిగి వుంటాడు. అంతట అతని జీవితం సత్యమయమై, సంకల్పానుభూతులు, సహజ అంతఃస్ఫురణ ప్రేరేపితములై, దోషరహితంగా పనిచేస్తాయి. దానివల్ల ఆత్మశక్తులు, సత్యాలు పరిపూర్ణంగా వెల్లడి కాగల్గుతాయి. ఆ తరుణంలో వ్యక్తి మానసిక పరిధులను దాటుతాడు. అతని మనస్సు దివ్యసత్యకాంతిని కోరుతుంది. సంకల్పం దివ్యసత్యశక్తి అవుతుంది. జీవితం పరిపూర్ణ దివ్యసత్యంగా వృద్ధిచెందుతుంది. దేహం సత్యం యొక్క ఎరుక కలిగిన ఉపకరణంగా, ఆత్మసంసిద్ధి సాధనగా, స్వీయచేతనారూపంగా రూపాంతరీకరణం చెందుతుంది. అపుడు భౌతిక ప్రపంచంలో భాగవత జీవనానికి లేదా ఆధ్యాత్మిక చేతనావిర్భావానికి నాంది పలుకుతుంది. లేదా అలాంటి సత్యచేతన మన శారీరక మానసజీవనంతో, నిత్యసంబంధం కలిగి వుంటుంది. సత్యచేతన వాటిలో అవతరించి, వాటిపై ఆధిపత్యము వహించి తన ఆశయాలను వాటి యందు

ప్రేరేపిస్తుంది. వాటిని నడుపుతుంది. కాని అందరు ఆ సత్యాన్ని పూర్తిగా రూపు దాల్చలేరు. కాని ప్రతివారు తమ తమ ఆధ్యాత్మిక స్వభావాన్ని బట్టి ఆ సత్యానికి రూపాన్ని అందించగలరు. వారు తమ శక్తికి తగిన పరిపూర్ణతను స్థిరీకరించగలరు. ఆత్మయొక్క సత్యపథంలోను, ప్రకృతి సత్యపథంలోను, పూర్తిస్థాయిలో పురో గమించగలరు.

మనం యీ సత్యచేతనను భౌతికప్రపంచం లోనికి అవతరింపచేయగలిగితే మానవాళి పరిపూర్ణత, వ్యక్తి పరిపూర్ణత, సమాజ, జాతి పరిపూర్ణతల కొరకైన మన చిరకాల స్వప్నాలు, నిజమైనట్లవుతుంది. ఆత్మనిగ్రహము, ప్రకృతిశక్తులపై ఆధిపత్యము, వాటిని పొందుటయు ఉపయోగించుకొనుటయు జరుగుతుంది. ఈ మానవాళి పరిపూర్ణత అన్ని పరిమితుల నధిగమించి భాగవత జీవనంగా రూపాంతరీకరణం చెందగలదు. జడప్రకృతి జీవనశక్తిని, మనోవెలుగును తనలోనికి ఆవిర్భవింపచేసికొని, అత్యున్నతమైన ఆత్మశక్తిని తనలోనికి దించుకొనగలదు. భౌతిక దేహం తన అచేతన భాగాలను చైతన్యవంతం కావించుకొని చేతనామయమైన ఆత్మోపకరణంబుగా విరాజిల్లగలుగును. అంతట యీ శరీరాంతర్నివాసి సంకల్పం వల్ల, శక్తి వల్ల, దేహం స్థిరమైన ఆరోగ్యాన్ని, బలాన్ని, శక్తిని, చేకూర్చుకోగలదు. ఈ భౌతికచేతనా శక్తులు, అత్యధికమైన పరివ్యాప్తస్థితిని చేరి, దోషరహితంగా తన కార్యాలను నిర్వహించును. ఈ దేహం తన అంతర్నివాసి కోరిక మేరకు, సకల ప్రయోజనాలను పరిపూర్ణంగా నిర్వహించగలస్థాయి నందుకొనును. అంతే కాదు యీ దేహం అత్యున్నత సౌందర్యాన్ని, ఆనందాన్ని ప్రకటించే ఉపకరణంగా ఉంటుంది. ఆత్మవెలుగును ప్రసరిస్తుంది. ఈ దేహం తనలో ఆత్మానందాన్ని, మనస్సంతోషాన్ని, జీవితానందాన్ని, ఆత్మసుఖాన్ని కలిగి వుంటుంది. భౌతిక సంతోషం ఆధ్యాత్మిక చేతనతలో కలసి నిరంతర ఆనందంతో పులకిస్తుంది. ఇదే ఇదే పరిపూర్ణ ఆధ్యాత్మిక దేహంగా మనగలిగేది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

మానవజీవన సర్వస్వము ఆత్మశక్తిచే నడిపించేదిగా పరివర్తన చెందాలి. ఇది అత్యావశ్యకంగా మొట్టమొదట కావలసిన పరివర్తన. మనిషికి కీలకమైన ధ్యేయం స్వర్గారోహణ కాదు. కాక, ఆధ్యాత్మికశక్తి లోనికి ఆరోహణ, ఆధ్యాత్మికశక్తి సాధారణ మానవత లోనికి అవరోహణ. తద్వారా భౌతిక స్వభావ రూపాంతరీకరణ — ఇదీ జరుగవలసినది. ఇదే నిజమైన నూతన జన్మ. తన బాధాయుత, సుదీర్ఘ, అస్పష్ట జీవనయానంలో మానవునికది రాజ్యాధిపత్యం లాంటిది. తత్సమానమైన పురోగతి.

అందుచేత ఆధ్యాత్మిక పరిణామమే మానవాళి భవితవ్యమై మనిషికి ఉత్కృష్టమైన ఆవశ్యకత యని గుర్తించి, అలాంటి ఉజ్వల భవిష్యత్తు కోసం పాటుపడేవారే నవయుగ వైతాళికులు. పశుప్రాయమైన మానవుడు మానసిక మానవుడుగా సంస్కరింపబడినాడు. ఉన్నత మానసికస్థాయిలో మానవాళి ఉన్నది. అలాగే నేడో రేపో, ప్రస్తుత మానసిక మానవ సమాజం ఆధ్యాత్మికసంపన్న మానవసమాజం కావటమనేది జాతికి ఆవశ్యకమైనది. దివ్యప్రకృతియొక్క చరమ లక్ష్యం కూడా అదే. దాని చర్యలు, బావన, కృషి అందుకే — ఆ పరివర్తన, ఆ పరిణామం కోసమే. అలాగని, అందుకోసం ఏదో ఒక నిర్దిష్టరూపాన్నో, నమ్మకాన్నో పట్టుకొని వేళ్లాడటం కాదు. మనుష్యులు తమ తమ స్వస్వభావాలకు, స్వధర్మాలకు నిబద్ధులయే ఉంటూ, ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన అవశ్యమైనదిగా భావిస్తారు. అదే తమ జీవనవిధానం కావించుకునేందుకు కృషి చేస్తారు. వారి భావాలు, అభిప్రాయాలు, తమ ఆధ్యాత్మిక జీవనవిధానానికి అనువుగా మలుచుకోగలుగుతారు. ఈ పరిణామమంతా యేదో బాహ్యయంత్రాంగాల సహాయంతోనో, వ్యవస్థతోనో సంభావ్యమవుతుందనే పొరపాటు అభిప్రాయం కలిగి ఉండరు. ఇది ప్రతి వ్యక్తి అంతరంగంగా పాటించి జీవించవలసిన విషయమనే సంగతి వారు తెలుసుకుంటారు. దానిని ఎప్పటికీ వారు మరచిపోరు. అలాగని ఇది ఏదో ఒక జాతితో, వర్గంతో పోల్చుకునేదిగా ఎన్నడూ ఉండదు. హృదయస్థంగా పదిలపర్చుకునే అంతరంగభావన. మనిషికిది, తన భవితవ్యాన్ని, విముక్తిని పొందగలగడానికి హృదయం అన్వేషించవలసిన ప్రాచ్యదేశ భావన. అయితే మనవాళ్లు, పాశ్చాత్యులు తమ జీవనవిధానానికి ఇచ్చే ప్రాధాన్యతను నిరసించరు. కాకపోతే దానికి వేరే మలుపు నిస్తారు. అంతేకాక కొద్దిమంది ఆధ్యాత్మికంగా వికసితులైనవారి

కాంతి నేపథ్యంలో వారికి నీడగా సమాజాన్ని తయారుచేయరు. చుట్టూ గిరి గీసి అందులో ఉంచరు. నిర్గంధకుసుమం లాంటి ఆధ్యాత్మిక సన్యాసాన్ని అంగీకరించరు. కొంతమంది ఎప్పుడూ నిమ్నస్థాయిలోనే జీవితంలో ఉండిపోవలసినవారుగాను, కొద్దిమంది మాత్రమే గాలి, వెలుతురులోకి స్వేచ్ఛగా ఉన్నతభూమికలకు యెదగవలసిన అర్హత కలిగినవారనే సిద్ధాంతాన్ని ఎన్నడూ అంగీకరించరు. కాగా ఉన్నత ఆధ్యాత్మికతత్వాన్ని సమ కూర్చుకునేందుకు కృషి చేసిన ఉత్తమ ఆధ్యాత్మిక సంపన్నుల దృక్పథం ప్రకారంగా వారు పృథ్వీజీవనాన్ని సమున్నతం కావించటానికి సంకల్పించి ప్రారంభిస్తారు. అందుకు సంబంధించిన గతవైఫల్యాలను లెక్కచేయరు. సమున్నతము, సుసం పన్నము, జటిలము అయిన విషయాలలో వైఫల్యాలు సర్వసాధారణం. గత వైఫల్యాలు, అనుభవాలను ప్రోత్సాహకాలుగా, లాభదాయకంగా ఉపయోగించుకునే సమయం వస్తుంది. అంతవరకు మూసి ఉన్న ద్వారాలు అపుడు తెరుచుకుంటాయి. వైఫల్యాలు విజయాలకి సోపానాలు. ఏదీ అసంభవం కాదు. అలాగ అనుకోవటం అజ్ఞానం బలహీ నత. కృషి చేస్తున్నకొలదీ కష్టం పరిష్కార మవుతుంది. అయితే ఒకటి. ప్రారంభం చిత్తశుద్ధితో కూడినది కావాలి. కార్యసాధన చేస్తుంటేనే సమస్య పరిష్కారమవుతుంది. కాలమే పరిష్కారం చూపిస్తుంది. ఓరిమితో చేసే కృషి వృథా కాదు. మనకు తెలి యకుండానే పరిష్కారాన్ని చూపుతుంది. మార్గదర్శకులైనవారు మొత్తం జీవితమంతా తమ కార్యక్షేత్ర పరిధి లోనికి తీసు కుంటారు. ఎందుకంటే వారు చేయదలచుకున్నది మానవజీవితమంత విస్తారమైనది. పురోగమనశీలురు దేనినీ విరుద్ధంగా విపరీతంగా భావించరు. తమకు సంబంధం లేనిదని దేనినీ అనుకోరు. విడిచివేయరు. జీవితానికి సంబంధించిన ప్రతి అంశము ఆధ్యాత్మికభావనతో స్వీకరించాలి. కేవలం అది — మానసికము, ఉత్తమ అభిరుచి కరము, నైతికముగానే కాక, మరింకా, గమన శీలమైనదిగా, శారీరక, ప్రాణికమైనవి కూడా స్వీకార యోగ్యమైనవే. మానవస్వభావమునకు సంబంధించిన ప్రతి అంశాన్నీ ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనా దృక్పథంతో సాధించాల్సినదే. ప్రతీదీ జీవాత్మను అన్వేషించే సాధనయే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు